DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

30 listopada Nr. 33 Rok 1935.

Cena numeru niniejszego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą zł 1,20. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

DEKRETY PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ:

Poz. 729—z dnia 22 listopada 1935 r. w sprawie zmiany ustawy o państwowym podatku dochodowym . 998

„ 730—z dnia 22 listopada 1935 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych 1002

„ 731—z dnia 22 listopada 1935 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych 1003

„ 732—z dnia 22 listopada 1935 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia inwalidzkiego 1005

„ 733—z dnia 22 listopada 1935 r. o zmianie i uzupełnieniu niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia byłych skazańców politycznych 1007

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW:

Poz. 734—z dnia 15 listopada 1935 r. w sprawie zniesienia nadzwyczajnego podatku od niektórych zajęć zawodowych 1008

UCHWAŁY RADY MINISTRÓW:

Poz. 735—z dnia 9 listopada 1935 r. w sprawie dodatkowych kredytów w budżecie Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych 1008

„ 736—z dnia 9 listopada 1935 r. w sprawie utworzenia w Ministerstwie Skarbu Gabinetu Ministra . 1008

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU:

Poz. 737—z dnia 19 listopada 1935 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżce celnej na jądra pestek egzotycznej odmiany moreli, t. zw. ghejsi . 1009

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU:

Poz. 738—z dnia 7 listopada 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o wykazie instytucyj, za których pośrednictwem będą wydawane zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na bezcłowy wywóz pierza i puchu oraz o trybie postępowania przy wydawaniu tychże zaświadczeń 1009

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE:

Poz. 739—z dnia 30 października 1935 r. w sprawie przystąpienia W. M. Gdańska do konwencji handlowej między Rzecząpospolitą Polską a Związkową Republiką Austrjacką 1015

OBWIESZCZENIA URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA:

Poz. 740—w sprawie wylosowanych w dniu 2 listopada 1935 r. premij do obligacyj Serji III 4% Premjowej Pożyczki Dolarowej 1015

„ 741—w sprawie wylosowanych w dniu 2 listopada 1935 r. premij do obligacyj Serji I 3% Pożyczki Budowlanej 1015

„ 742—z dnia 4 listopada 1935 r. o umorzeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego w drodze losowania w okresie czasu od 3 do 31 października 1935 r. 1016

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

Poz. 743—L. D. IV. 30733/2/35 z dnia 14 listopada 1935 r. w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 951 p. 3 i 1164 p. 4 tar. cel.) . . . 1016

„ 744—L. D. IV. 31916/2/35 z dnia 14 listopada 1935 r. w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 613—617, 633, 634 i 707 taryfy celnej) . . . 1017

„ 745—L. D. IV. 31176/2/35 z dnia 14 listopada 1935 r. w sprawie wyjaśnienia do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1083 tar. cel.) . . . 1017

„ 746—L. D. IV. 31183/2/35 z dnia 14 listopada 1935 r. w sprawie wyjaśnienia do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1061 tar. cel.) . . . 1017

„ 747—L. D. IV. 31917/2/35 z dnia 14 listopada 1935 r. w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 599 taryfy celnej . . . 1018

„ 748—L. D. IV. 28269/2/35 z dnia 14 listopada 1935 r. w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 324, 490 i uwagi po poz. 821) . . . 1018

„ 749—L. D. IV. 31962/2/35 z dnia 14 listopada 1935 r. w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1168 p. 2 tar. cel.) . . . 1018

„ 750—L. D. IV. 30155/3/35 z dnia 21 listopada 1935 r. w sprawie wystawiania kwitów wywozowych przy wywozie zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego, słodu oraz lnu czesanego i trzepanego . . . 1019

„ 751—L. D. IV. 30491/3/35 z dnia 18 listopada 1935 r. w sprawie zakazu przywozu kukurydzy i końskiego zęba . . . 1019

„ 752—L. D. V. 31634/4/35 z dnia 21 listopada 1935 r. w sprawie ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1936 . . . 1019

„ 753—L. D. V. 37190/4/35 z dnia 22 listopada 1935 r. w sprawie ulg w podatku przemysłowym na rok 1936, przyznanych Polskiemu Tow. Księgarni Kolejowych „Ruch" Sp. Akc. . . . 1023

„ 754—L. D. V. 36566/4/35 z dnia 22 listopada 1935 r. w sprawie świadectw przemysłowych, nabywanych przez komisantów, prowadzących sprzedaż benzyny ze stacyj benzynowych . . . 1024

„ 755—L. D. V. 10865/3/35 z dnia 12 listopada 1935 r. w sprawie wymierzania podatku od lokali zajmowanych przez poselstwa i urzędy konsularne . . . 1025

„ 756—L. D. V. 29705/1/35 z dnia 16 listopada 1935 r. w sprawie badania ksiąg handlowych, przedstawionych przez płatników . . . 1025

„ 757—L. D. V. 32353/4/35 z dnia 22 listopada 1935 r. w sprawie lekarskich pracowni chemiczno-bakterjologicznych . . . 1026

„ 758—L. D. V. 37417/4/35 z dnia 22 listopada 1935 r. w sprawie zwolnienia od państwowego podatku przemysłowego ferm, hodujących zwierzęta futerkowe . . . 1026

„ 759—L. D. V. 36415/2/35 z dnia 22 listopada 1935 r. w sprawie uwzględniania kosztów osiągnięcia, zachowania i zabezpieczenia dochodów z kapitału przy ustalaniu podstawy wymiaru od tych dochodów . . . 1026

„ 760—L. D. V. 37043/1/35 z dnia 26 listopada 1935 r. w sprawie egzekucji składek ogniowych Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych . . . 1028

„ 761—L. D. IV. 33299/3/35 z dnia 27 listopada 1935 r. w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego . . . 1028

„ 762—L. D. IV. 33512/3/35 z dnia 27 listopada 1935 r. w sprawie specjalnej kontroli przesyłek pocztowych w obrocie towarowym polsko-niemieckim . . . 1029

„ 763—L. D. IV. 33510/3/35 z dnia 27 listopada 1935 r. w sprawie stosowania zniżek konwencyjnych do pozycyj 211, 216 i 221 taryfy celnej przywozowej, przewidzianych w umowach handlowych z Angiją, Norwegją, Danją i Holandją . . . 1030

„ 764—L. D. IV. 31751/3/35 z dnia 23 listopada 1935 r. o odprawie celnej przesyłek, nadchodzących pod adresem osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych . . . 1030

„ 765—L. D. V. 30641/1/35 z dnia 26 listopada 1935 r. w sprawie nieprawidłowego przeprowadzania odpisów z tytułu niepłatnej części podatku majątkowego . . . 1031

„ 766—L. D. V. 38674/4/35 z dnia 26 listopada 1935 r. w sprawie ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1936 . . . 1033

„ 767—L. D. VI. 7590/3/35 z dnia 25 listopada 1935 r. w sprawie opodatkowania ubytków cukru . . . 1034

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat w sprawie międzynarodowego porozumienia celem ułatwień dotyczących regulowania tryptyków niezałatwionych lub zagubionych . . . 1034

OGŁOSZENIA.

729.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 22 listopada 1935 r.

w sprawie zmiany ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. W ustawie o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 715) w brzmieniu zmienionem ustawą z dnia 18 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 162) wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„Państwowy podatek dochodowy opłacają:

1) Osoby fizyczne, mające na obszarze Rzeczypospolitej miejsce zamieszkania lub przebywające na tym obszarze dłużej niż rok, od całego dochodu.

2) Osoby fizyczne, bez względu na ich miejsce zamieszkania lub pobytu, o ile na obszarze Rzeczypospolitej:

a) posiadają nieruchomości, wierzytelności zahipotekowane na nieruchomościach, majątki, przywiązane do tegoż obszaru fideikomisem lub innemi przepisami prawnemi;
b) wykonywają przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, albo są spólnikami takich przedsiębiorstw, przyczem posiadania akcyj, udziałów i podobnych papierów wartościowych nie należy uważać za udział w przedsiębiorstwie;
c) pobierają płacę lub emeryturę, wypłacaną bądź przez służbodawców prywatnych, bądź z funduszów Państwa, związków samorządowych, oraz innych tego rodzaju funduszów publicznych — tylko od dochodu z tych źródeł (ustęp 2).

3) Osoby fizyczne, nie mające miejsca zamieszkania na obszarze Rzeczypospolitej, lecz przebywające na tym obszarze chociażby mniej niż rok dla zarobku albo wykonywania czynności handlowych lub przemysłowych, — od dochodu osiągniętego w tymże czasie na wspomnianym obszarze.

4) Spadki wakujące (nieobjęte).

5) Osoby prawne:
a) których zarząd znajduje się na obszarze Rzeczypospolitej — od całego dochodu;
b) inne — od dochodu, osiągniętego na obszarze Rzeczypospolitej ze źródeł, wymienionych w ustępie 2 punkty a) i b).";

2) art. 3 otrzymuje brzmienie następujące:

„Opodatkowaniu podlegają dochody:

1) z nieruchomości gruntowej własnej, posiadanej, użytkowanej lub dzierżawionej;

2) z budynków;

3) a) z przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych;
b) z zajęć zawodowych i wszelkich innych zatrudnień o celach zarobkowych;

4) z kapitałów pieniężnych i praw majątkowych;

5) z uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę;

6) z wszelkiego rodzaju źródeł dochodu, niewymienionych w ust. 1 — 5 artykułu niniejszego.

Wymienione dochody, z wyjątkiem dochodów z uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, podlegają łącznemu opodatkowaniu na podstawie przepisów Działu I ustawy niniejszej.

Dochody z uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę podlegają opodatkowaniu na podstawie przepisów Działu II ustawy niniejszej; dochody te, o ile wypłacane są na obszarze obcego Państwa, podlegają opodatkowaniu na podstawie przepisów Działu I ustawy, jednak według skali art. 43, przyczem do tych dochodów nie stosuje się odliczeń z art. 10, tudzież zwyżek i zniżek podatkowych z art. 26, 27 i 29.";

3) art. 4 otrzymuje brzmienie następujące:

„Dochód osób fizycznych (art. 1 ust. 1) z nieruchomości i stałych przedsiębiorstw, znajdujących się poza obszarem Rzeczypospolitej, jak również dochód z płac służbowych i emerytur z funduszów innego państwa, obcych związków samorządowych oraz innych tego rodzaju funduszów publicznych wyłącza się od opodatkowania, o ile będzie udowodnione, że podlega tam podatkowi tego samego rodzaju i jeżeli właściwe obce państwo postępuje według zasad wzajemności co do takich samych dochodów ze źródeł tutejszych.";

4) w art. 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„Prowadzący prawidłowe księgi mogą jednorazowo odpisać całkowitą wartość przedmiotów, których zwykły okres zużycia nie przekracza lat pięciu.";

5) art. 11 otrzymuje brzmienie następujące:

„Do dochodów głowy rodziny dolicza się dochody jej małżonka sądownie nierozłączonego oraz dochody krewnych zstępnych, o ile głowie rodziny służy prawo rozporządzania dochodami ze źródeł, należących do krewnych zstępnych, lub też prawo użytkowania tych dochodów.

Jeżeli jednak dochód wymienionych członków rodziny osiągnięty został ze źródeł, o których mowa w art. 3 ust. 3 pkt. b) i ust. 5 ustawy niniejszej, wówczas co do tego dochodu członkowie rodziny podlegają oddzielnemu opodatkowaniu.";

6) w art. 17 dodaje się ustęp nowy treści następującej:

„Przy ustalaniu dochodu z przedsiębiorstw stosuje się odpowiednio przepisy art. 21 ust. 5 i 6.";

7) uchyla się art. 18 i 25;

8) art. 20 otrzymuje brzmienie następujące:

„Za dochód z uposażeń, emerytur i z najemnej pracy uważa się wszelkiego rodzaju wynagrodzenia w pieniądzach lub w naturze, jakie podatnik uzyskuje ze swego stosunku służbowego lub z tytułu najmu pracy łącznie ze wszystkiemi dodatkami, jak również wszelkiego rodzaju wynagrodzenia, wypłacane osobom, należącym do składu zarządów, rad, komitetów nadzorczych i komisyj rewizyjnych osób prawnych.";

9) w art. 23 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie następujące:

„Podatek dochodowy wymierza się według następującej skali:

Stopień dochodu	Wysokość dochodów w złotych			Podatek w złotych
1	1.500	do	1.550	44
2	1.550	„	1.600	47
3	1.600	„	1.700	52
4	1.700	„	1.800	57
5	1.800	„	1.900	63
6	1.900	„	2.000	70
7	2.000	„	2.100	76
8	2.100	„	2.200	83
9	2.200	„	2.400	94
10	2.400	„	2.600	105
11	2.600	„	2.800	118
12	2.800	„	3.000	130
13	3.000	„	3.200	143
14	3.200	„	3.400	157
15	3.400	„	3.600	171
16	3.600	„	3.800	187
17	3.800	„	4.000	202
18	4.000	„	4.400	227
19	4.400	„	4.800	255

Stopień dochodu	Wysokość dochodów w złotych		Podatek w złotych
20	4.800 do	5.200	283
21	5.200 „	5.600	314
22	5.600 „	6.000	345
23	6.000 „	6.600	397
24	6.600 „	7.200	454
25	7.200 „	7.800	513
26	7.800 „	8.400	576
27	8.400 „	9.200	657
28	9.200 „	10.000	742
29	10.000 „	11.000	847
30	11.000 „	12.000	958
31	12.000 „	13.000	1.074
32	13.000 „	14.000	1.196
33	14.000 „	15.000	1.323
34	15.000 „	16.000	1.456
35	16.000 „	17.000	1.619
36	17.000 „	18.000	1.790
37	18.000 „	19.000	1.970
38	19.000 „	20.000	2.156
39	20.000 „	22.000	2.464
40	22.000 „	24.000	2.789
41	24.000 „	26.000	3.131
42	26.000 „	28.000	3.489
43	28.000 „	30.000	3.864
44	30.000 „	32.000	4.256
45	32.000 „	34.000	4.713
46	34.000 „	36.000	5.192
47	36.000 ,	38.000	5.693
48	38.000 „	40.000	6.216
49	40.000 „	44.000	7.084
50	44.000 „	48.000	7.997
51	48.000 „	52.000	8.955
52	52.000 „	56.000	9.957
53	56.000 „	60.000	11.004
54	60.000 „	64.000	12.186
55	64.000 „	68.000	13.424
56	68.000 „	72.000	14.717
57	72.000 „	76.000	16.067
58	76.000 „	80.000	17.472
59	80.000 „	88.000	19.836
60	88.000 „	96.000	22.311
61	96.000 „	104.000	25.044
62	104.000 „	112.000	27.911
63	112.000 „	120.000	30.912
64	120.000 „	128.000	34.048
65	128.000 „	136.000	37.319
66	136.000 „	144.000	40.724
67	144.000 „	152.000	44.263
68	152.000 „	160.000	48.160
69	160.000 „	168.000	52.215
70	168.000 „	176.000	56.426
71	176.000 „	184.000	60.794
72	184.000 „	192.000	65.319
73	192.000 „	200.000	70.000

Przy dochodzie ponad 200.000 zł podatek wynosi 70.000 zł i oprócz tego 3.500 zł od każdych pełnych 10.000 zł ponad 200.000 zł.";

10) art. 24 otrzymuje brzmienie następujące:

„Do stawek państwowego podatku dochodowego nie mogą być ustanawiane dodatki na rzecz związków samorządowych.

Na obszarze jednak województw: poznańskiego, pomorskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego gminy i powiatowe związki samorządowe mogą pobierać, na podstawie uchwał organów stanowiących, dodatki do państwowego podatku dochodowego:

A. Dodatki te nie mogą przekraczać przy dochodzie podatkowym według skali art. 23:

ponad	1.500 zł do 24.000	4%	dochodu
„	24.000 „ „ 88.000	4,5%	„
„	88.000 „	5%	„

Gdyby na podstawie ulg, przyznanych w art. 27 i 29, wypadło zmniejszyć stopę podatkową poniżej pierwszego stopnia, następuje zupełne zwolnienie od dodatku.

B. Dodatki te wynoszą:

według skali art. 43 — 3% dochodu, poczynając od 25 stopnia tejże skali.

Dochody z uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłacanych z funduszów Państwa oraz samorządów, nie podlegają dodatkowi na rzecz związków samorządowych.";

11) art. 26 otrzymuje brzmienie następujące:

„Stopę podatkową, podaną w art. 23, podwyższa się o 14% dla podatników nieżonatych lub niezamężnych, niemających na utrzymaniu żadnego członka rodziny, lecz osiągających dochód ponad 3.600 zł.";

12) art. 41 otrzymuje brzmienie następujące:

„Dochody, wymienione w art. 20 ustawy, objęte skalą miarodajną do ustalania potrąceń (art. 43), podlegają podatkowi dochodowemu na zasadzie przepisów Działu II ustawy niniejszej.";

13) art. 43 otrzymuje brzmienie następujące:

„Podatek pobiera się drogą potrącenia przy każdej wypłacie wynagrodzenia według następującej skali:

L. p.	Wysokość wypłaconego wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym w złotych ponad	do	Stopa procentowa podatku
1	1.500	1.600	1
2	1.600	1.700	1,2
3	1.700	1.800	1,4
4	1.800	1.900	1,6
5	1.900	2.000	1,8
6	2.000	2.100	2
7	2.100	2.200	2,2
8	2.200	2.300	2,4
9	2.300	2.400	2,6
10	2.400	2.500	2,8
11	2.500	2.600	3
12	2.600	2.700	3,2
13	2.700	2.800	3,4
14	2.800	2.900	3,6
15	2.900	3.000	3,8
16	3.000	3.100	4
17	3.100	3.200	4,2
18	3.200	3.400	4,4
19	3.400	3.600	4,6
20	3.600	3.800	4,8
21	3.800	4.000	5
22	4.000	4.200	5,2

L. p.	Wysokość wypłaconego wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym w złotych ponad	do	Stopa procentowa podatku
23	4.200	4.400	5,4
24	4.400	4.800	5,6
25	4.800	5.200	5,8
26	5.200	5.600	6
27	5.600	6.000	6,2
28	6.000	6.400	6,4
29	6.400	6.800	6,6
30	6.800	7.200	6,8
31	7.200	7.600	7
32	7.600	8.000	7,2
33	8.000	8.800	7,8
34	8.800	9.600	8,2
35	9.600	10.400	8,6
36	10.400	11.200	9,2
37	11.200	12.000	9,8
38	12.000	13.000	10,6
39	13.000	14.000	11,4
40	14.000	15.000	12,2
41	15.000	16.000	13
42	16.000	17.000	13,6
43	17.000	18.000	14,2
44	18.000	19.000	14,8
45	19.000	20.000	15,4
46	20.000	22.000	16
47	22.000	24.000	16,6
48	24.000	26.000	17,2
49	26.000	28.000	17,8
50	28.000	30.000	18,4
51	30.000	32.000	19
52	32.000	34.000	19,8
53	34.000	36.000	20,6
54	36.000	38.000	21,4
55	38.000	40.000	22,2
56	40.000	44.000	23
57	44.000	48.000	23,8
58	48.000	52.000	24,6
59	52.000	56.000	25,4
60	56.000	60.000	26,2
61	60.000	64.000	27,2
62	64.000	68.000	28,2
63	68.000	72.000	29,2
64	72.000	76.000	30,2
65	76.000	80.000	31,2
66	80.000	88.000	32,2
67	88.000	96.000	33,2
68	96.000	104.000	34,4
69	104.000	112.000	35,6
70	112.000	120.000	36,8
71	120.000	128.000	38
72	128.000	136.000	39,2
73	136.000	144.000	40,4
74	144.000	152.000	41,6
75	152.000	160.000	43
76	160.000	168.000	44,4
77	168.000	176.000	45,8
78	176.000	184.000	47,2
79	184.000	192.000	48,6
80	192.000		50

Podstawę do ustalenia stopy procentowej przypadającego do potrącenia podatku stanowi wysokość wypłacanego wynagrodzenia, obliczona w stosunku rocznym.

W celu ustalenia stopy procentowej przy wypłacie jednorazowych wynagrodzeń dolicza się je do obliczonej w stosunku rocznym sumy ostatniego perjodycznego wynagrodzenia.

W stosunku do osób, które wynagrodzeń perjodycznych nie otrzymują, podstawę do ustalenia stopy procentowej podatku stanowi kwota wypłacanego wynagrodzenia. W przypadkach powtarzających się w ciągu roku wypłat wynagrodzeń nieperjodycznych należy celem ustalenia właściwej stopy procentowej i obliczenia podatku dodawać do kwoty bieżąco wypłacanej kwoty wypłat już dokonanych i na podstawie łącznej sumy ustalać stopę procentową i obliczać podatek. Od tak ustalonej kwoty podatku potrąca się podatek poprzednio pobrany, a pozostała różnica stanowi podatek, przypadający bieżąco do potrącenia.

Jeżeli służbodawca nie potrąca należnego podatku od wypłacanego wynagrodzenia, lecz ponosi go z własnych funduszów, wówczas obowiązany jest przyjąć za podstawę obliczenia podatku taką kwotę wynagrodzenia, by, po potrąceniu od tej kwoty obliczonego podatku, pozostała różnica wyrażała sumę przypadającą pracownikowi do wypłaty.";

14) art. 44 otrzymuje brzmienie następujące:

„Obowiązek potrącania podatku ciąży na władzach, urzędach, jako też na instytucjach i przedsiębiorstwach i wogóle na służbodawcach, wypłacających wszelkiego rodzaju wynagrodzenia.

Potrącone kwoty należy wpłacić do kasy właściwego urzędu skarbowego w terminie do dni 7 po upływie miesiąca kalendarzowego, w którym nastąpiła wypłata wynagrodzenia, z dołączeniem wykazu potrąceń, sporządzonego według przepisanego wzoru, lub też odpisu listy płacy, zawierającej dane, niezbędne do sprawdzenia prawidłowości dokonanych potrąceń.";

15) art. 45 otrzymuje brzmienie następujące:

„Osoby, które:

a) otrzymują wynagrodzenie od różnych służbodawców,
b) otrzymują od jednego służbodawcy dwa lub więcej wynagrodzeń perjodycznych, bądź też obok wynagrodzenia perjodycznego również wynagrodzenia jednorazowe, o ile łączna suma wynagrodzeń za dany rok kalendarzowy przekracza 4.800 zł, —

obowiązane są po upływie danego roku uiścić tytułem podatku dochodowego według Działu II ustawy niniejszej różnicę, jaka przypada do zapłaty od łącznego rocznego wynagrodzenia według skali art. 43, a łączną kwotą, potrąconą w trybie art. 44 tytułem podatku w ciągu ubiegłego roku.

Kwotę, przypadającą z powyższego tytułu do zapłaty, osoby, wymienione w ustępie pierwszym pod a) i b), powinny obliczyć i wpłacić do kasy właściwego urzędu skarbowego w dwóch ratach półrocznych, a to do 15 kwietnia i do 15 października każdego roku. Przy uiszczeniu pierwszej raty półrocznej należy złożyć w kasie urzędu skarbowego obliczenie różnicy, sporządzone na przepisanym formularzu.

Podatek należy jednak wymierzać w ten sposób, aby z dochodu wyższego stopnia po potrąceniu

podatku nie pozostało nigdy mniej, niż zostaje z najwyższego dochodu bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku, na ten stopień przypadającego.";

16) po art. 46 dodaje się nowy art. 46-a w brzmieniu następującem:

„Minister Skarbu może obniżać skale podatku, ustalone w art. 23 i 43 ustawy niniejszej.".

Art. 2. Ustalony w art. 9 ust. 1) i 2) ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884) udział związków samorządowych we wpływach z państwowego podatku dochodowego oblicza się od połowy wpływów z podatku, pobieranego według Działu II, oraz od 5/7 części wpływów z podatku, pobieranego według Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Art. 3. (1) Przepisy dekretu niniejszego, dotyczące podatku dochodowego, pobieranego według Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym, mają po raz pierwszy zastosowanie przy wymiarze podatku dochodowego na rok podatkowy 1936, przyczem:

1) przepisy art. 1 pkt. 4) stosuje się do przedmiotów, nabywanych od 1935 r. począwszy;

2) dochód z tantjem, określonych w dotychczasowym art. 18 ustawy o państwowym podatku dochodowym, podiega po raz ostatni opodatkowaniu według działu I, o ile chodzi o tantjemy wypłacone do dnia 31 grudnia 1935 r.

(2) Istniejące w dniu wejścia w życie dekretu niniejszego zaległości w podatku dochodowym wraz z dodatkami, pobieranemi na mocy ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127) i ustawy z dnia 22 października 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 760) wraz z późniejszemi zmianami, łączy się w jedną ogólną sumę. To samo stosuje się do należności z tytułu tego podatku wraz z dodatkami za lata podatkowe do roku podatkowego 1935 włącznie, powstających po dniu 31 grudnia 1935 r.

(3) We wpływach z podatku dochodowego z Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym za lata podatkowe poprzedzające rok podatkowy 1936, obliczanych w myśl ust. (2), udział związków samorządowych wynosi: dla m. st. Warszawy — $16^2/_3\%$, dla innych związków samorządowych — 12,5%.

(4) Przepisy dekretu niniejszego, dotyczące podatku dochodowego, pobieranego według Działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym, oraz dodatku do tego podatku na rzecz związków samorządowych, mają zastosowanie do uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłacanych począwszy od 1 stycznia 1936 r. Jeżeli po wejściu w życie dekretu niniejszego wypłacane jest robotnikom wynagrodzenie, przypadające do wypłaty przed 1 stycznia 1936 r., wówczas różnica pomiędzy wysokością podatku, należnego na mocy dekretu niniejszego, a wysokością podatku, przewidzianą w przepisach dotychczasowych, nie podlega potrąceniu z wypłacanego wynagrodzenia, lecz obciąża pracodawcę; przepis ten stosuje się również do innych pracowników, jeżeli ich wynagrodzenie, obliczone w stosunku rocznym, nie przekracza 4800 zł.

(5) Obliczenie oraz uiszczenie różnicy według zasad, ustalonych w art. 1 pkt. 15), dokonane będzie po raz pierwszy w roku 1936, przy wzięciu za podstawę wynagrodzeń otrzymanych w ciągu roku 1935, jednak według skali obowiązującej przed dniem wejścia w życie dekretu niniejszego.

(6) Dodatki: 15%-wy w myśl ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127) oraz kryzysowy w myśl ustawy z dnia 22 października 1931 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 45, poz. 311) będą pobrane przy obliczeniu różnicy w podatku dochodowym, przypadającej do zapłaty w myśl art. 1 pkt. 15), od wynagrodzeń otrzymanych w ciągu roku 1935, jak również od dochodów, ustalanych dla wymiaru podatku dochodowego z Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym na lata podatkowe poprzedzające rok podatkowy 1936 — jednakże przy zastosowaniu przepisów ust. (2).

Art. 4. (1) Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

(2) Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy o państwowym podatku dochodowym z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Art. 5. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1936 r.

(2) Równocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 22 października 1931 r. o kryzysowym dodatku do państwowego podatku dochodowego (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 45, poz. 311).

(3) W art. 1 ust. (1) pkt. 2) ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o poborze 10% dodatku do opłat stemplowych i podatków pośrednich oraz 15% dodatku do podatków bezpośrednich oraz spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127) po wyrazie: „gruntowego" dodaje się wyrazy: „i dochodowego", a w art. 2 skreśla się ustęp drugi.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 listopada 1935 r. Nr. 85, poz. 518).

730.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 22 listopada 1935 r.

w sprawie zmiany ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 129) wprowadza się zmiany następujące:

1) w tytule po wyrazie „publicznych" skreśla się kropkę i dodaje się wyrazy: „oraz w składkach i opłatach na rzecz prawno - publicznych instytucyj ubezpieczeń.";

2) w art. 1 ust. (1) po lit. f) dodaje się nowy przepis, oznaczony lit. g), o brzmieniu następującem: „g) składki i opłaty na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych oraz składki, pobierane na mocy art. 1 i 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 3, poz. 23) wraz z późniejszemi zmianami na rzecz Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych;";

3) obecny przepis lit. g) oznaczony zostaje lit. h) i otrzymuje brzmienie: „h) wszelkiego rodzaju przedpłaty lub zaliczki na poczet wymienionych wyżej danin oraz składek i opłat.";

4) w art. 3 tekst obecny oznaczony zostaje jako ustęp (1) oraz dodany zostaje nowy ustęp (2) o treści następującej: „(2) Jeżeli nieuiszczenie w terminie daniny publicznej zagrożone jest w ustawie grzywną lub karą pieniężną, nie zwalnia to od uiszczenia od zaległości w tej daninie odsetek w myśl ustawy niniejszej.";

5) w art. 5 ust. (1) kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy: „z wyjątkiem odroczonych lub rozłożonych na raty zaległych składek i opłat na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych, od których pobiera się odsetki ulgowe w wysokości 0,5% miesięcznie.",

6) w art. 9 ust. (2) lit. b) po wyrazach: „danin komunalnych" dodaje się wyrazy: „oraz składek i opłat, o których mowa w art. 1 ust. (1) lit. g)";

7) w art. 9 ust. (2) lit. c) po wyrazie: „umarzania" dodaje się wyrazy: „i obniżania", a po wyrazie „samorządowych" średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy: „a w odniesieniu do składek i opłat, o których mowa w art. 1 ust. (1) lit. g), właściwym instytucjom ubezpieczeń;".

Art. 2. Przepisy dekretu niniejszego nie dotyczą wysokości odsetek od zaległych składek i opłat na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych, jeżeli należności z tytułu tych składek i opłat powstały do dnia 31 grudnia 1933 r.

Art. 3. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 129) z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Art. 4. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1935 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram-Kościałkowski
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 listopada 1935 r. Nr. 85, poz 519)

731.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 22 listopada 1935 r.

o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 20, poz. 160) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 2: w ust. 3 wyrazy: „w razie ustąpienia z zajmowanego co najmniej przez rok stanowiska ministra" zastępuje się wyrazami: „w razie ustąpienia z zajmowanego co najmniej przez dwa lata stanowiska ministra", poczem w ustępie tym dodaje się jako zdanie trzecie przepis: „Warunek zajmowania stanowiska ministra co najmniej przez dwa lata uważać należy za spełniony, jeżeli suma wszystkich okresów przebytych kiedykolwiek na stanowisku ministra wynosi dwa lata.";

w ust. 4 wyraz „rok" zastępuje się wyrazami: „dwa lata";

2) w art. 4 w ust. 1 po wyrazach: „podstępnie uzyskały" wstawia się wyrazy: „zaopatrzenie lub", po wyrazach zaś: „niniejszej ustawy" — wyrazy: „oraz osoby, które w byłych państwach zaborczych działały na szkodę interesów Narodu Polskiego";

3) w art. 7: w ust. 8 ostatniemu zdaniu nadaje się brzmienie następujące: „o ile ci funkcjonarjusze państwowi i zawodowi wojskowi nie nabyli w służbie państwowej prawa do emerytury.";

ustęp 10 otrzymuje brzmienie:

„Opłaty emerytalne, przewidziane w ustawie niniejszej, wyjąwszy ustępy 1 — 5 artykułu niniejszego, wynoszą 8% uposażenia służbowego, stanowiącego podstawę wymiaru uposażenia emerytalnego w czasie uiszczania tej opłaty. Jeżeli funkcjonarjusz państwowy lub zawodowy wojskowy nie uiścił opłaty emerytalnej w czasie trwania czynnej służby, opłatę tę oblicza się od podstawy wymiaru uposażenia emerytalnego.";

4) w art. 17 przepis ustępu 3 uchyla się, a w miejsce jego wstawia się przepis następujący: „Zmiany w stanie rodzinnym, które uzasadniają obniżenie

uposażenia zawodowego wojskowego w służbie czynnej, zaszłe po przeniesieniu zawodowego wojskowego w stan spoczynku, pociągają za sobą ten sam skutek w stosunku do uposażenia emerytalnego. Obniżka ta obowiązuje od pierwszego dnia miesiąca następującego po zajściu zmiany w stanie rodzinnym.";

5) artykuł 18 otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 18. (1) Funkcjonarjuszom państwowym i zawodowym wojskowym, którzy ostatnio przed przeniesieniem w stan spoczynku pełnili służbę na obszarze W. M. Gdańska, oraz pozostałym po nich rodzinom, Rada Ministrów władna jest przyznać na czas zamieszkiwania na tym obszarze dodatek do zaopatrzenia emerytalnego.

(2) Prawo do tego dodatku gaśnie od pierwszego dnia miesiąca następującego po przesiedleniu się emeryta lub pozostałej po nim rodziny do miejscowości, położonej poza obszarem W. M. Gdańska.";

6) w art. 23: w ust. 1 w pkt. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie: „gdy emeryt został skazany prawomocnym wyrokiem na karę dodatkową utraty praw publicznych";

w ust. 2 po wyrazie: „alimentów" stawia się kropkę, zaś dalsze wyrazy skreśla się;

7) artykuł 30 otrzymuje brzmienie:

„Art. 30. Funkcjonarjusz państwowy, przeniesiony w stan spoczynku lub zwolniony ze służby na podstawie prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego, nabywa prawo do uposażenia emerytalnego tylko wówczas, gdy odpowiada warunkom przewidzianym w art. 9 ust. 1; przepisów art. 9 ust. 2 w tym przypadku nie stosuje się.";

8) w art. 72 w ust. 1 przepis oznaczony lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) gdy wdowa, lub sierota została skazana prawomocnym wyrokiem na karę dodatkową utraty praw publicznych.";

9) w art. 81: po ust. 1 wprowadza się jako ustępy 2, 3 i 4 przepisy następujące:

„(2) Służba wojskowa, pełniona w byłem państwie zaborczem z poboru, mobilizacji lub ochotniczo — bez względu na odmienne przepisy emerytalne danego państwa zaborczego — podlega wliczeniu do wysługi emerytalnej jedynie w przypadku, gdy pełniąca tę służbę osoba już w b. państwie zaborczem uzyskała charakter funkcjonarjusza państwowego lub zawodowego wojskowego, albo gdy po odbyciu służby wojskowej przeszła bezpośrednio do służby państwowej polskiej, cywilnej lub wojskowej, względnie do służby w jednej z formacyj wojskowych, uznanych przez Państwo Polskie.

(3) Za bezpośrednie przejście w rozumieniu ustępu poprzedzającego uważa się wstąpienie do służby państwowej polskiej, cywilnej lub wojskowej, albo do służby w formacji wojskowej, uznanej przez Państwo Polskie, przed upływem miesiąca od daty opuszczenia służby wojskowej w b. państwie zaborczem.

(4) W przypadkach zasługujących na uwzględnienie Minister Skarbu, na wniosek właściwej władzy naczelnej, może wyrazić zgodę na zaliczenie służby, nieodpowiadającej wskazanemu powyżej warunkowi bezpośredniego przejścia.";

dotychczasowe ustępy 2, 3 i 4 stają się ustępami 5, 6 i 7;

10) w art. 85 kropkę na końcu zdania drugiego zastępuje się przecinkiem, dodając po nim wyrazy: „oraz nie podważa zasad policzalności służby wojskowej, wyrażonych w art. 81 ust. 2 i 3.";

11) w art. 102 w ust. 1 skreśla się wyrazy: „i 20".

Art. 2. (1) Przy obliczeniu wysokości uposażenia emerytalnego w myśl przepisów art. 19 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r., z czasu, podlegającego zaliczeniu do wysługi emerytalnej z tytułu służby w byłych państwach zaborczych (art. 81 i 84), uwzględnia się tylko trzy czwarte.

(2) Przy obliczeniu, o którem mowa w ustępie poprzedzającym, uwzględnieniu podlegają jedynie okresy rzeczywistej służby, okresów zaś, doliczonych do wysługi emerytalnej z tytułu korzystniejszego liczenia, nie uwzględnia się; zastrzeżenie to nie dotyczy osób odznaczonych orderem wojskowym „Virtuti Militari" lub Krzyżem Niepodległości.

(3) Przepis ust. (1) stosuje się odpowiednio do okresów służby i pracy, zaliczalnych do wysługi emerytalnej na podstawie art. 97 lub art. 101 lit. b) ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r.

(4) Jeżeli przy obliczeniu, dokonanem z zachowaniem wskazań ust. (1) — (3) ilość lat służby, mająca stanowić podstawę do procentowego określenia wysokości uposażenia, wyniesie mniej niż lat 15, wysokość uposażenia emerytalnego określa się według zasad zdania drugiego ustępu pierwszego art. 19 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r.

Art. 3. (1) Emeryci oraz wdowy i sieroty, którym zaopatrzenie emerytalne zostało przyznane przed wejściem w życie dekretu niniejszego, otrzymują to zaopatrzenie od dnia 1 kwietnia 1936 r. w wymiarze określonym przy uwzględnieniu przepisów art. 2 dekretu niniejszego.

(2) Przepis ustępu poprzedzającego stosuje się odpowiednio do osób (emerytów, wdów, sierot), którym zostało przyznane zaopatrzenie emerytalne z doliczeniem do wysługi emerytalnej czasu służby państwowej zaborczej oraz pracy zawodowej na zasadzie ustawy z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 466) oraz ustawy z dnia 5 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 616);

(3) Przepisy ust. (1) nie dotyczą emerytów oraz wdów i sierot, otrzymujących zaopatrzenie emerytalne na zasadzie art. 82, 95, 103 i 108 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r.

(4) Osoby wymienione w ustępie poprzedzającym otrzymują od dnia 1 kwietnia 1936 r. zaopatrzenie emerytalne zmniejszone o 10%.

(5) Przepisy ust. (1) i (4) nie dotyczą wdów i sierot, których zaopatrzenie nie przekracza: dla wdowy — kwoty 50 (pięćdziesiąt) złotych, dla sieroty zaś — kwoty 25 (dwadzieścia pięć) złotych miesięcznie.

(6) Jeżeliby po zastosowaniu przepisów ust. (1) i (4) do wdów i sierot, których zaopatrzenie przekracza wymienione powyżej normy, okazało się, że zaopatrzenie to miałoby wynosić mniej aniżeli 50 zł, lub też 25 zł, wdowa otrzymuje 50 zł, sierota zaś 25 zł.

Art. 4. (1) Funkcjonarjusze państwowi i zawodowi wojskowi, którzy przestali pełnić służbę w czasie trwania mocy obowiązującej ustaw z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 466) i z dnia 5 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 616), a których uprawnienia emerytalne nie były dotychczas rozpatrywane, jeżeli roszczą do Skarbu Państwa pretensje o uposażenie emerytalne z tytułu pełnionej służby, winni wnieść pisemne zgłoszenia swych roszczeń do 30 czerwca 1936 r.; niezgłoszenie uprawnień w tym terminie powoduje ich wygaśnięcie.

(2) W przypadku stwierdzenia, że zgłaszającemu przysługują uprawnienia emerytalne, uposażenie emerytalne będzie mu przyznane od pierwszego dnia miesiąca następującego po dacie zgłoszenia.

(3) Przepisy ustępów poprzedzających stosuje się odpowiednio do wdów i sierot po osobach, wymienionych w ust. (1).

Art. 5. Moc obowiązującą art. 37 pkt. 6 (art. 50 ust. 7) ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. i wydanych na podstawie tego przepisu rozporządzeń rozciąga się na tych funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych, którzy przeniesieni zostali w stan spoczynku przed dniem 1 kwietnia 1932 r., tudzież na wdowy i sieroty po tych osobach.

Art. 6. Przepisy art. 2 i 3 odnoszą się do prowizorycznych funkcjonarjuszów państwowych, o których mowa w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnem prowizorycznych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 64).

Art. 7. Zmiany, przewidziane w art. 1 pkt. 4 i 5 dekretu niniejszego, stosuje się z dniem wejścia w życie dekretu również do osób przeniesionych w stan spoczynku po dniu 31 stycznia 1934 r. oraz do pozostałych po nich rodzin.

Art. 8. (1) Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Skarbu oraz innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

(2) Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych, z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Art. 9. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram-Kościałkowski
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 listopada 1935 r. Nr. 85, poz. 521).

732.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 22 listopada 1935 r.

o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia inwalidzkiego.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkiem (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 5, poz. 31) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 6 w ust. 1 na końcu kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy: „z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w art. 29 ust. 3 i 4.";

2) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. Stopień utraty zdolności zarobkowej lub ogólnej utraty zdolności zarobkowej (art. 5-a) może być określony na stałe lub czasowo. Inwalida nie może żądać ponownego ustalenia stopnia utraty zdolności zarobkowej lub ogólnej utraty zdolności zarobkowej, określonego na stałe prawomocnem orzeczeniem.

Inwalida, którego stopień utraty zdolności zarobkowej lub ogólnej utraty zdolności zarobkowej został określony czasowo, może po upływie 12 miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia żądać ponownego ustalenia stopnia utraty zdolności zarobkowej lub ogólnej utraty zdolności zarobkowej.

Jeżeli ponowne badanie rewizyjno - lekarskie nie stwierdzi zwiększenia się stopnia utraty zdolności zarobkowej lub ogólnej utraty zdolności zarobkowej, inwalida ponosi wszelkie koszty, związane z wdrożonem postępowaniem.

Minister Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu może poddać jednorazowej rewizji wszystkie orzeczenia komisyj rewizyjno - lekarskich, względnie odwoławczych, co do istnienia dowodów związku przyczynowego uszkodzenia zdrowia z powodu choroby lub kalectwa ze służbą wojskową.";

3) w art. 19 w ust. 1 wyrazy: „uprawniała przed śmiercią do zaopatrzenia pieniężnego" zastępuje się wyrazami: „uprawniała w dniu śmierci do zaopatrzenia pieniężnego z niniejszej ustawy (art. 10 i 71 ust. 1)";

4) w art. 22:

w ust. 1 wyrazy: „których utrata zdolności zarobkowej uprawniała do zaopatrzenia pieniężnego z niniejszej ustawy" zastępuje się wyrazami: „których utrata zdolności zarobkowej uprawniała w dniu śmierci do zaopatrzenia pieniężnego z niniejszej ustawy (art. 10 i 71 ust. 1)",

po ust. 5 wprowadza się jako ustęp 6 przepis: „Prawo do renty na podstawie ust. 4 i 5 artykułu niniejszego nie służy sierotom, które zawarły związek małżeński.",

dotychczasowy ust. 6 oznacza się jako ust. 7;

5) w art. 25 ustęp 2 otrzymuje brzmienie: „Rodzice inwalidy, którego śmierć nie pozostawała w

związku przyczynowym ze służbą wojskową, mają prawo do renty, jeżeli zachodzą wymagania, określone w ustępie poprzedzającym, a zmarły syn miał w dniu śmierci prawo do zaopatrzenia pieniężnego z niniejszej ustawy (art. 10 i 71 ust. 1). Podstawę wymiaru zaopatrzenia rodzicielskiego stanowi wówczas renta zasadnicza, jaka służyłaby synowi w dniu śmierci.";

6) w art. 29:

w ust. 2 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Terminy do zgłaszania roszczenia, zakreślone w ust. 1 pkt. 3 i w ust. 2 artykułu niniejszego, biegną i upływają bez względu na datę uzyskania dowodu śmierci oraz bez względu na to, czy przed upływem tych terminów pozostali odpowiadali warunkom do uzyskania zaopatrzenia, wymaganym przez niniejszą ustawę (art. 19, 22, 25 i 32).",

po ust. 2 wprowadza się jako ustępy 3 i 4 przepisy:

„Minister Opieki Społecznej może w porozumieniu z Ministrem Skarbu uwzględnić zgłoszenia roszczeń, dokonane przez inwalidę po upływie terminów, zakreślonych w ust. 1 pkt. 1 artykułu niniejszego, nie później jednak niż w dniu 31 grudnia 1936 r., jeżeli inwalida położył zasługi w walkach o niepodległość Rzeczypospolitej.

Minister Skarbu może uwzględnić zgłoszenia roszczeń do zaopatrzenia, dokonane po upływie terminów, zakreślonych w ust. 1 pkt. 3 i w ust. 2 artykułu niniejszego, nie później jednak niż w dniu 31 grudnia 1936 r., jeżeli ubiegającymi się o zaopatrzenie są pozostali po osobach, które położyły zasługi w walkach o niepodległość Rzeczypospolitej.",

dotychczasowe ust. 3 i 4 oznacza się jako ust. 5 i 6,

wprowadza się jako ustęp ostatni przepis:

„Jeżeli przy zastosowaniu przepisów ust. 5 i 6 artykułu niniejszego lub przepisów art. 32 początkowy termin uprawnienia do zaopatrzenia pieniężnego przypadałby na okres przed dniem 1 kwietnia 1934 r., prawo do zaopatrzenia pieniężnego rozpoczyna się od dnia 1 kwietnia 1934 r.";

7) w art. 66 w pkt. 2 zdania drugie i trzecie otrzymują brzmienie:

„Jednocześnie uchyla się paragrafy 1 i 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1030), o ile odnoszą się do świadczeń pieniężnych z ustawy z dnia 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 195); z dniem ogłoszenia niniejszej ustawy ulegają umorzeniu wszelkie pretensje, oparte na zastosowaniu do tych świadczeń przytoczonych przepisów rozporządzenia.";

8) w art. 71 w miejsce ust. 3 wprowadza się jako ustępy 3, 4, 5, 6 i 7 przepisy:

„Z dniem 1 kwietnia 1936 r. obniża się do kwoty 112,50 zł rentę zasadniczą (art. 12) inwalidów:

1) wymienionych w art. 2 ust. 1 lit. a, b i d,

2) wymienionych w art. 2 ust. 1 lit. c i e z utratą zdolności zarobkowej, wynoszącą co najmniej 85%,

3) wymienionych w art. 2 ust. 1 lit. c i e, którzy pełnili służbę ochotniczą w wojsku Rzeczypospolitej Polskiej w czasie wojny lub w uznanych przez Państwo Polskie wojskowych formacjach polskich przy armjach obcych, lub brali udział w walkach orężnych przeciw państwom zaborczym i nieprzyjacielskim o niepodległość Polski po dniu 1 sierpnia 1914 r., albo którym nadano order wojenny „Virtuti Militari", bądź Krzyż lub Medal Niepodległości, bądź Krzyż Walecznych.

Z dniem 1 kwietnia 1936 r. obniża się do kwoty 100 zł rentę zasadniczą (art. 12) inwalidów, wymienionych w art. 2 ust. 1 lit. c i e, z wyjątkiem osób wymienionych w ustępie poprzedzającym artykułu niniejszego, jak również do kwoty 90 zł rentę zasadniczą inwalidów, wymienionych w art. 2 ust. 2 lit. a.

Przy obniżaniu zaopatrzeń pieniężnych na podstawie artykułu niniejszego mają zastosowanie przepisy art. 17.

Przepisy ust. 3 i 4 artykułu niniejszego obowiązują do dnia 31 marca 1938 r.

Upoważnia się Radę Ministrów do całkowitego lub częściowego uchylenia przepisów artykułu niniejszego oraz do podwyższania na pewien czas lub na stałe norm, wynikających z przepisów art. 17 niniejszej ustawy, dla miejscowości klasy B i C.".

Art. 2. Osoby, które przed wejściem w życie dekretu niniejszego nabyły prawo do zaopatrzenia pieniężnego na mocy ustawy z dnia 17 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 5, poz. 31), zachowują to prawo po dniu 31 marca 1936 r. ze zmianami, wynikającemi z przepisów tej ustawy w brzmieniu dekretu niniejszego.

Art. 3. (1) Wykonanie dekretu niniejszego poleca się Ministrowi Opieki Społecznej i Ministrowi Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

(2) Upoważnia się Ministra Opieki Społecznej do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkiem (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 238) z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem przepisu art. 1 pkt. 5 zdanie drugie, który wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1936 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Opieki Społecznej: *Wł. Jaszczołt*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 listopada 1935 r. Nr. 85, poz. 522).

733.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 22 listopada 1935 r.

o zmianie i uzupełnieniu niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia byłych skazańców politycznych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 47, poz. 406) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 1 ustęp (3) otrzymuje brzmienie:

„(3) Przez posiadanie środków, zapewniających utrzymanie, rozumieć należy uzyskiwanie przez daną osobę dochodu, który powiatowa władza administracji ogólnej uzna za wystarczający na pokrycie koniecznych potrzeb życiowych, t. j. za stanowiący minimum egzystencji w danej miejscowości.";

2) w art. 2:

ustęp (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Zaopatrzenie osób, wymienionych w art. 1 pod lit. a), b) i c), wynosi miesięcznie:

w miejscowościach zaliczonych do klasy A — 125 zł dla samotnych i 150 zł dla żonatych,

w miejscowościach zaliczonych do klasy B — 100 zł dla samotnych i 120 zł dla żonatych,

w miejscowościach zaliczonych do klasy C — 80 zł dla samotnych i 100 zł dla żonatych.";

po ust. (1) wprowadza się jako ustępy (2), (3), (4), (5) i (6) przepisy następujące:

„(2) Przy ustalaniu wysokości zaopatrzeń byłych skazańców politycznych obowiązuje podział miejscowości na klasy, ustalony w załączniku do art. 17 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkiem (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 238) ze wszelkiemi późniejszemi zmianami i uzupełnieniami.

(3) Zaopatrzenie w wymiarze dla żonatych przysługuje wyłącznie w przypadku zawarcia związku małżeńskiego przed przyznaniem zaopatrzenia.

(4) Zmiany w podziale miejscowości na klasy obowiązują dla wymiaru zaopatrzenia od pierwszego dnia miesiąca, następującego po dokonaniu zmiany.

(5) Przesiedlenie do miejscowości, zaliczonej do innej klasy, dokonane po przyznaniu zaopatrzenia, nie ma wpływu na wysokość przyznanego zaopatrzenia.

(6) Jeżeli b. skazaniec polityczny nie ma miejsca stałego zamieszkania w kraju, służy mu wymiar zaopatrzenia jak w miejscowości zaliczonej do klasy B.";

dotychczasowe ust. (2), (3) i (4) oznacza się jako ust. (7), (8) i (9), przyczem w ust. (7) (dotychczas (2)) początkowe wyrazy „Ponadto przyznaje się tym osobom" zastępuje się wyrazami: „Osobom, wymienionym w ust. (1) przyznaje się ponadto";

3) w art. 3 ustępy (1) — (3) otrzymują brzmienie:

„(1) Zaopatrzenie osób, wymienionych w art. 1 pod lit. d, wynosi miesięcznie:

a) dla wdowy — połowę zaopatrzenia skazańca, w wymiarze dla samotnego, według stawki dla miejscowości, zaliczonych do klasy A;
b) dla każdego dziecka sieroty, którego matka pobiera zaopatrzenie, po jednej trzeciej części zaopatrzenia wdowy;
c) dla każdego dziecka sieroty, którego matka nie żyje lub nie pobiera zaopatrzenia, po połowie zaopatrzenia wdowy.

(2) Suma zaopatrzenia wdowiego łącznie z zaopatrzeniem sierocem, względnie suma zaopatrzeń sierocych, nie może przekraczać zaopatrzenia skazańca, w wymiarze dla samotnego, według stawki dla miejscowości, zaliczonych do klasy A.

(3) Zaopatrzenie każdego z rodziców, wymienionych w art. 1 pod lit. e), wynosi miesięcznie jedną czwartą część zaopatrzenia skazańca, w wymiarze dla samotnego, według stawki dla miejscowości zaliczonych do klasy A.";

4) W art. 6 w ust. (1) wyrazy: „jednak nie wcześniej, jak od dnia 1 kwietnia 1928 r." zastępuje się wyrazami: „w przypadkach zaś ubiegania się o zaopatrzenie przed ukończeniem 55 roku życia (art. 1 ust. (2) — od pierwszego dnia miesiąca, następującego po zapadnięciu orzeczenia lekarskiego, stwierdzającego utratę co najmniej 50% zdolności do zarobkowania.";

5) w art. 8 w ustępie początkowym przepis oznaczony lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) skazania prawomocnym wyrokiem na karę dodatkową utraty praw publicznych.".

Art. 2. Osoby, wymienione w art. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 47, poz. 406), którym zaopatrzenie zostało przyznane przed wejściem w życie niniejszego dekretu, otrzymują to zaopatrzenie od dnia 1 kwietnia 1936 r. w wymiarze określonym w art. 1 pkt. 2) dekretu niniejszego.

Art. 3. (1) Byli skazańcy polityczni, uprawnieni do ubiegania się o zaopatrzenie na zasadzie przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 47, poz. 406), którzy dotychczas nie zgłosili roszczeń z tego tytułu, tudzież wdowy i sieroty po takich skazańcach, jeżeli chcą skorzystać z przysługujących im uprawnień powinni wnieść pisemne zgłoszenia swych roszczeń najpóźniej do dnia 31 grudnia 1936 r.

(2) Zgłoszenia po tym terminie mogą być uwzględniane tylko wyjątkowo, jeżeli osoba uprawniona wykaże, że zaszły ważne okoliczności, które uniemożliwiły jej wcześniejsze zgłoszenie.

Art. 4. (1) Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami Opieki Społecznej oraz Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości.

(2) Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 245) z uwzględnieniem zmian wynikają-

cych z przepisów wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 listopada 1935 r. Nr. 85, poz. 523).

734.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 15 listopada 1935 r.

w sprawie zniesienia nadzwyczajnego podatku od niektórych zajęć zawodowych.

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia 19 grudnia 1931 r. o nadzwyczajnym podatku od niektórych zajęć zawodowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 719) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustawa z dnia 19 grudnia 1931 r. o nadzwyczajnym podatku od niektórych zajęć zawodowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 719) traci moc obowiązującą z dniem 1 stycznia 1936 r.

§ 2. (1) Obliczenie oraz wymiar nadzwyczajnego podatku od niektórych zajęć zawodowych nastąpi po raz ostatni na rok podatkowy 1936 od dochodów, osiągniętych w 1935 roku kalendarzowym.

(2) Zaliczkę miesięczną na poczet podatku na rok podatkowy 1936 od dochodu, osiągniętego w miesiącu grudniu 1935 r., wpłacić należy w terminie do dnia 15 stycznia 1936 r.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1936 r.

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 listopada 1935 r. Nr. 85, poz. 524).

735.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 9 listopada 1935 r.

w sprawie dodatkowych kredytów w budżecie Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

Na podstawie art. 6 ustawy skarbowej z dnia 24 marca 1935 r. na okres od 1 kwietnia 1935 do 31 marca 1936 (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 121) podwyższa się kredyty w załączonym do ustawy skarbowej budżecie na okres od 1 kwietnia 1935 r. do 31 marca 1936 r. w grupie A. „Administracja" w części 12 Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych, w wydatkach zwyczajnych, a mianowicie:

1) w dziale 2 § 11 „Meljoracje" o sumę . . . . . . 250.000 zł na koszty naprawy urządzeń wodno - meljoracyjnych,
2) w dziale 3 § 10 „Zasiłki na popieranie drobnego rolnictwa" o sumę . . . . . . 1.030.000 „ na pomoc siewną dla drobnych gospodarstw rolnych,
3) w dziale 3 § 15 „Zasiłki i inne wydatki na popieranie eksportu artykułów hodowlanych" o sumę . . . . 7.667.000 „ na zwiększenie akcji popierania wywozu artykułów rolniczych.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *Marjan Zyndram-Kościałkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 13 listopada 1935 r. Nr. 260, poz. 317).

736.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 9 listopada 1935 r.

w sprawie utworzenia w Ministerstwie Skarbu Gabinetu Ministra.

§ 1.

Tworzy się w Ministerstwie Skarbu Gabinet Ministra.

§ 2.

Do zakresu działania Gabinetu Ministra należą:

1) sprawy, związane z pracami Izb Ustawodawczych;
2) sprawy, związane z pracami Komitetu Ekonomicznego Ministrów;
3) sprawy, wymagające uchwał Rady Ministrów;
4) sprawy statystyki finansowej i ekonomicznej;

5) sprawy informacyjno - prasowe i propagandy gospodarczej;
6) sprawy, dotyczące przedsiębiorstw mieszanych i państwowych;
7) sprawy, zlecone przez Ministra Skarbu.

§ 3.

Uchwała niniejsza obowiązuje od dnia 26 października 1935 r.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *Marjan Zyndram-Kościałkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 20 listopada 1935 r. Nr. 266, poz. 332).

737.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 listopada 1935 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżce celnej na jądra pestek egzotycznej odmiany moreli, t. zw. ghejsi.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy przywozie niżej wymienionego towaru pobiera się cło zniżone, którego wysokość w stosunku procentowym do cła normalnego (autonomicznego) zawartego w kolumnie II taryfy celnej przywozowej, w brzmieniu każdocześnie obowiązującem, określa się, jak następuje:

Poz. tar. celnej przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego) zawartego w kolumnie II taryfy celnej przywozowej.
z 73	Jądra pestek egzotycznej odmiany moreli, t. zw. ghejsi — za pozwoleniem Ministra Skarbu . . .	25

§ 2. 1) Gdy towar wymieniony w § 1 został odprawiony ostatecznie za cłem normalnem, przed złożeniem przez stronę podania o wydanie pozwolenia na zastosowanie cła zniżonego, Minister Skarbu może następnie wydać takie pozwolenie i zarządzić zwrot różnicy pomiędzy należnościami celnemi pobranemi a przypadającemi na zasadzie rozporządzenia niniejszego, jeżeli:

a) tożsamość towaru została przed wydaniem do wolnego obrotu ustalona w sposób określony przepisami wykonawczemi do prawa celnego;

b) strona złoży podanie o zastosowanie do odprawionego towaru cła zniżonego oraz o zwrot wspomnianej wyżej różnicy należności celnych: podanie takie powinno być złożone w ciągu 30 dni od ostatecznego ustalenia wyniku rewizji przez urząd celny lub, w razie wniesienia zażalenia, od doręczenia stronie orzeczenia ostatecznego w administracyjnym toku instancyj.

2) W przypadkach, gdy przed ostateczną odprawą celną towaru wymienionego w § 1 strona złożyła podanie o wydanie pozwolenia na zastosowanie cła zniżonego, lecz towar został odprawiony ostatecznie przed wydaniem tego pozwolenia, Minister Skarbu może zarządzić zwrot różnicy pomiędzy należnościami celnemi pobranemi a przypadającemi na zasadzie rozporządzenia niniejszego, jeżeli tożsamość towaru została przed wydaniem do wolnego obrotu ustalona w sposób określony przepisami wykonawczemi do prawa celnego i strona złoży podanie o zwrot różnicy w ciągu 30 dni od daty wydania pozwolenia.

3) Podania wymienione w ustępie 1 i 2 paragrafu niniejszego strona powinna złożyć wraz z kwitem celnym w urzędzie celnym, który dokonał odprawy ostatecznej. Urząd celny prześle otrzymane podanie do decyzji Ministerstwa Skarbu wraz ze sprawozdaniem i dowodami stwierdzającemi tożsamość towaru.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie trzeciego dnia po ogłoszeniu i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1935 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 listopada 1935 r. Nr. 85, poz. 526).

738.

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 7 listopada 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o wykazie instytucyj, za których pośrednictwem będą wydawane zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na bezcłowy wywóz pierza i puchu oraz o trybie postępowania przy wydawaniu tychże zaświadczeń.

Na podstawie § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r. wydanego w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o ustanowieniu taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 873) podaje się do wiadomości co następuje:

I. Zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu, o których mowa w uwadze 1 do pozycyj 32 i 33 dla grupy IV taryfy celnej wywozowej, zawartej w załączniku do powołanego wyżej rozporządzenia z dnia 23 października 1934 r. w brzmieniu rozporządzenia z dnia 2

października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 470) będą wydawane za pośrednictwem izb przemysłowo - handlowych.

Izby przemysłowo - handlowe ustanowią w następujących miejscowościach punkty kontroli, w których będą czynni kontrolerzy dla badania transportów pierza i puchu:

Izba Przemysłowo - Handlowa w Katowicach — w Chorzowie i Dziedzicach.

Izba Przemysłowo - Handlowa w Krakowie — w Krakowie.

Izba Przemysłowo - Handlowa we Lwowie — we Lwowie.

Izba Przemysłowo - Handlowa w Poznaniu — w Poznaniu.

Izba Przemysłowo - Handlowa w Łodzi — w Łodzi.

Izba Przemysłowo - Handlowa w Gdyni — w Gdyni.

Izba Przemysłowo - Handlowa w Sosnowcu — w Kielcach.

Izba Przemysłowo - Handlowa w Warszawie — w Warszawie.

Wszelkie zmiany co do rozmieszczenia i zwijania już istniejących punktów kontroli lub zakładania nowych będą podawane do wiadomości publicznej w drodze obwieszczeń Ministra Przemysłu i Handlu, wydanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych, ogłoszonych w Dzienniku Urzędowym „Monitor Polski".

II. Wyżej przewidziane zaświadczenia wydawane będą na zgłoszone do badania transporty pierza i puchu, o ile odpowiadają one następującym warunkom:

a) pierze i puch oczyszczone stanowią towar, który został sposobem maszynowym wyprany w taki sposób, aby posiadał połysk, kolor czysty i świeży, promienie i promyki elastyczne, puszyste i niesklejone, i nie wykazywał zawartości błota, piasku, kurzu, krwi lub innych zanieczyszczeń ani przykrej woni. Pierze i puch używane winny być ponadto poddane odkażeniu parą wodną o temperaturze 120° C,

b) pierze i puch nieoczyszczone stanowią towar, który poza naturalnemi zanieczyszczeniami, jak skrzepy krwi, kał, piasek i kurz, nie zawiera obcych domieszek ani sztucznych obciążeń,

c) pióra oraz pręciki względnie szypułki piór, służące dla celów zdobniczych i galanteryjnych, winny być sortowane według kolorów i wielkości.

Bezcłowy wywóz pierza i puchu może być ponadto regulowany specjalnemi zarządzeniami Ministerstwa Przemysłu i Handlu, które będą podawane do wiadomości zainteresowanych za pośrednictwem Związku Izb Przemysłowo-Handlowych.

Granicę dopuszczalnych odchyleń odnośnie stopnia zanieczyszczenia towaru określi regulamin czynności kontrolnych przy wywozie pierza i puchu.

III. Sposoby opakowania i znakowania pierza i puchu przeznaczonego na eksport określą zarządzenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

IV. Firmy ubiegające się o uzyskanie zaświadczeń na bezcłowy wywóz pierza i puchu powinny wykazać się w terytorjalnie właściwej izbie przemysłowo-handlowej:

a) posiadaniem świadectwa przemysłowego na dany rok kalendarzowy kategorji:
   1. dla przedsiębiorstw przemysłowych, posiadających oczyszczalnie, poruszane siłą mechaniczną — I. do VI. przemysłowej,
   2. dla przedsiębiorstw handlowych I lub II handlowej,
   3. dla spółdzielni III handlowej;

b) posiadaniem przez przetwórnie odpowiednich urządzeń do oczyszczania pierza i puchu oraz składu dla przechowywania towaru, które określi zarządzenie Ministerstwa Przemysłu i Handlu,

c) posiadaniem znaku towarowego, którego wzór winien być złożony za pośrednictwem właściwej terytorjalnie izby przemysłowo - handlowej do Ministerstwa Przemysłu i Handlu,

d) złożeniem deklaracji, według której firma zobowiązuje się wywozić towar we własnem imieniu.

Powyższe wymogi nie dotyczą eksporterów piór ozdobnych.

V. Nadzór ogólny nad przestrzeganiem przepisów, regulujących wywóz pierza i puchu, sprawuje Minister Przemysłu i Handlu bezpośrednio przez urzędników Ministerstwa lub za pośrednictwem Związku Izb Przemysłowo-Handlowych.

Nadzór stały nad wywozem pierza i puchu sprawuje główny kontroler wywozu pierza i puchu, ustanowiony przez Ministra Przemysłu i Handlu po porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych na wniosek Związku Izb Przemysłowo-Handlowych.

Nadzór szczegółowy nad wywozem pierza i puchu sprawują z ramienia izb przemysłowo-handlowych kontrolerzy wywozu pierza i puchu, zatwierdzeni przez Ministra Przemysłu i Handlu na wniosek właściwych terytorjalnie izb przemysłowo - handlowych po wysłuchaniu opinji głównego kontrolera.

VI. Zasady stosowania wymogów niniejszego obwieszczenia i wydanych w związku z niem zarządzeń oraz wykonywania czynności nadzorczych przez głównego kontrolera i kontrolerów przy badaniu transportu pierza i puchu przeznaczonego na eksport ustali regulamin czynności kontrolnych przy wywozie pierza i puchu, wydany przez Ministra Przemysłu

i Handlu i podany do wiadomości zainteresowanych za pośrednictwem Związku Izb Przemysłowo-Handlowych.

VII. Punkty kontroli badać będą zgłoszone transporty pierza i puchu pod względem zgodności ich z warunkami niniejszego obwieszczenia oraz wszelkich innych zarządzeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu:

a) jeżeli zgłoszony do badania transport pierza lub puchu odpowiada wymaganym warunkom, wówczas punkt kontroli wydaje zgłaszającemu transport zaświadczenie, według wzoru podanego w załączniku 1, 2 i 3, jednocześnie zaś zabezpiecza należycie towar przeznaczony do wywozu przed zamianą lub przeróbką w czasie od dokonania kontroli do dokonania odprawy celnej,

b) jeżeli zgłoszony do badania transport pierza lub puchu nie odpowiada wymaganym warunkom, punkt kontroli odmówi wydania zaświadczenia, wręczając kopję protokółu zgłaszającemu transport do badania.

VIII. Wrazie stwierdzenia, że firma nie stosuje się do wymogów niniejszego obwieszczenia, Ministerstwo Przemysłu i Handlu może odmówić firmie wydawania zaświadczeń na bezcłowy wywóz pierza i puchu.

IX. Izby Przemysłowo - Handlowe utrzymujące punkty kontroli mogą pobierać od wydawanych za ich pośrednictwem zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu opłaty na pokrycie kosztów wydawania zaświadczeń i wykonywania kontroli w myśl niniejszych przepisów.

Wysokość opłat ustala Minister Przemysłu i Handlu i podaje do wiadomości zainteresowanych za pośrednictwem Związku Izb Przemysłowo-Handlowych

X. Izby przemysłowo - handlowe, utrzymujące punkty kontroli powinny prowadzić specjalne księgi:

a) protokułów badania transportów, w których wymienione będą: nazwisko i adres zgłaszającego transport, miejsce pochodzenia transportu, nazwisko kontrolera, który badał transport, i wynik badania,

b) wydanych zaświadczeń.

XI. Izby przemysłowo - handlowe utrzymujące punkty kontroli powinny przesyłać do Ministerstwa Przemysłu i Handlu sprawozdania z okresów kwartalnych w ciągu 2 tygodni po upływie każdego kwartału. Sprawozdania te powinny obejmować całokształt działania w zakresie niniejszego obwieszczenia.

XII. Pierze i puch mogą być wysyłane zagranicę pocztą, o ile wysyłający przy nadaniu przesyłki na pocztę dołączy do niej, prócz wymaganych ku temu dokumentów przesyłkowych, jeszcze zaświadczenie punktu kontroli, wydane w myśl dz. II.

Jeżeli w miejscu nadania przesyłki brak punktu kontroli, wówczas przesyłkę należy skierować do najbliższego urzędu pocztowo-celnego, w siedzibie którego jest czynny punkt kontroli, celem skontrolowania przesyłki i ew. zaopatrzenia jej w zaświadczenie, przewidziane w dz. II niniejszego obwieszczenia.

O ile zgłoszona przesyłka pierza i puchu nie odpowiada wymaganym warunkom, wówczas jest zwracana nadawcy, który ponosi wszelkie koszty z tem związane.

XIII. Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 10 listopada 1935 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 31 maja 1930 r. (Monitor Polski Nr. 130, poz. 189).

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Dr. Górecki Roman.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 8 listopada 1935 r. Nr. 257, poz. 307).

Załącznik Nr. 1 do poz. 738.

Serja A

Warszawa, dnia . . . . . . 193 . . r.

MINISTERSTWO
PRZEMYSŁU I HANDLU

—o—

Zaświadczenie Nr. . . . . . .

Ministerstwo Przemysłu i Handlu zaświadcza, że wywożony przez . . . . . .
. . . .
ze stacji kolejowej, portu *) . . . . .
do (kraj przeznaczenia) . . . . . .
transport:

pierza *) . . . . . kg (słownie . . . . . kg)
puchu *) . . . . . kg (słownie . . . . . . kg)

W STANIE OCZYSZCZONYM

może być zwolniony od cła wywozowego na podstawie uwagi 1 do grupy IV taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 74, poz. 470).

Zaświadczenie niniejsze ważne jest od . . . . do . . . . . .

przyczem najpóźniej w ostatnim dniu ważności zaświadczenia towar powinien być zgłoszony do odprawy celnej wywozowej.

Referent

Naczelnik Wydziału

*) niepotrzebne skreślić.

Serja A.

. . . . . dnia . . . . . 193 . . r.

Nr. . . . .

Do
Ministerstwa Przemysłu i Handlu
w Warszawie.

Urząd Celny w . . . .
stwierdza, że dnia . . . .
193 . . r. przy pozycji rejestru wywozowego Nr. . . . . . . odprawił w wywozie transport:

pierza *) . . . . kg (słownie . . . . . . kg)
puchu *) . . . . kg (słownie . . . . . . kg)

W STANIE OCZYSZCZONYM

wysłany przez . . . .
. . . .
ze stacji, portu *) . . . .
. . . .
w wagonie Nr. *) . . . .
na okręcie *) . . . .
do (kraj przeznaczenia) . . . . . .
. . . .

zwalniając od cła wywozowego na podstawie odpowiedniego zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

**Naczelnik
Urzędu Celnego**

*) niepotrzebne skreślić.

Serja A.

. . . . . dnia . . . . . 193 . . r.

Nr. . . . .

Do
. . . .
. . . .

Firma . . . .
stwierdza, że dnia . . . .
wysłała transport:

pierza *) . . . . kg (słownie . . . . . . kg)
puchu *) . . . . kg (słownie . . . . . . kg)

W STANIE OCZYSZCZONYM

ze stacji, portu *) . . . .
. . . .
w wagonie Nr. *) . . . .
na okręcie *) . . . .
do (kraj przeznaczenia) . . . . . .
. . . .

za odpowiedniem zaświadczeniem Ministerstwa Przemysłu i Handlu . . . .

Podpis Firmy

*) niepotrzebne skreślić.

Załącznik Nr. 2 do poz. 738.

Serja A.

Warszawa, dnia . . . . . 193 . . r.

MINISTERSTWO
PRZEMYSŁU I HANDLU

—o—

Zaświadczenie Nr. . . . . . .

Ministerstwo Przemysłu i Handlu zaświadcza, że wywożony przez . . . . . .
. . . .
ze stacji kolejowej, portu *) . . . . .
do (kraj przeznaczenia) . . . . .
transport:
pierza *) . . . . . kg (słownie . . . . . kg)
puchu *) . . . . . kg (słownie . . . . . kg)

W STANIE NIEOCZYSZCZONYM

może być zwolniony od cła wywozowego na podstawie uwagi 1 do grupy IV taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 74, poz. 470).

Zaświadczenie niniejsze ważne jest od . . . . do . . . . . .
przyczem najpóźniej w ostatnim dniu ważności zaświadczenia towar powinien być zgłoszony do odprawy celnej wywozowej.

Referent

Naczelnik Wydziału

*) niepotrzebne skreślić.

Serja A.

dnia . . . . . 193 . . r.

Nr. . . . . . .

Do
Ministerstwa Przemysłu i Handlu
w Warszawie.

Urząd Celny w . . . .
stwierdza, że dnia . . . .
193 . . r. przy pozycji rejestru wywozowego Nr. . . . . odprawił w wywozie transport:
pierza *) . . . . kg (słownie . . . . . kg)
puchu *) . . . . kg (słownie . . . . . kg)

W STANIE NIEOCZYSZCZONYM

wysłany przez . . . .
. . . .
ze stacji, portu *) . . . . . .
. . . .
w wagonie Nr. *) . . . . . .
na okręcie *) . . . .
do (kraj przeznaczenia) . . . . .
. . . .
zwalniając od cła wywozowego na podstawie odpowiedniego zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Naczelnik
Urzędu Celnego

*) niepotrzebne skreślić.

Serja A.

dnia . . . . . 193 . . r.

Nr. . . . . . .

Do
. . . .
. . . .

Firma . . . .
stwierdza, że dnia . . . . . .
wysłała transport:
pierza *) . . . . kg (słownie . . . . . kg)
puchu *) . . . . kg (słownie . . . . . kg)

W STANIE NIEOCZYSZCZONYM

ze stacji, portu *) . . . . . .
. . . .
w wagonie Nr. *) . . . . . .
na okręcie *) . . . . . .
do (kraj przeznaczenia) . . . . .
. . . .
za odpowiedniem zaświadczeniem Ministerstwa Przemysłu i Handlu . . . . . .

Podpis Firmy

*) niepotrzebne skreślić.

Załącznik Nr. 3 do poz. 738.

Serja A.

Warszawa, dnia . . . . . . 193 . . r.

MINISTERSTWO
PRZEMYSŁU I HANDLU

—o—

Zaświadczenie Nr. . . . . . .

Ministerstwo Przemysłu i Handlu zaświadcza, że wywożone przez . . . .

ze stacji kolejowej, portu *) . . .

do (kraj przeznaczenia) . . . . .

. . . . kg (słownie . . . . kg)

PIÓR ORAZ PRĘCIKÓW WZGLĘDNIE SZYPUŁEK PIÓR SŁUŻĄCYCH DO CELÓW ZDOBNICZYCH I GALANTERYJNYCH, SORTOWANYCH WEDŁUG KOLORÓW I WIELKOŚCI

może być zwolnione od cła wywozowego na podstawie uwagi 1 do grupy IV taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 74, poz. 470).

Zaświadczenie niniejsze ważne jest od . . . . do . . . . . .

przyczem najpóźniej w ostatnim dniu ważności zaświadczenia towar powinien być zgłoszony do odprawy celnej wywozowej.

Referent

Naczelnik Wydziału

*) niepotrzebne skreślić.

Serja A.

. . . . . dnia . . . . 193 . . r.

Nr. . . . . . .

Do
Ministerstwa Przemysłu i Handlu
w Warszawie.

Urząd Celny w . . . .

stwierdza, że dnia . . . .

193 . . r. przy pozycji rejestru wywozowego Nr. . . . . . odprawił w wywozie . . .

. . . . kg

PIÓR ORAZ PRĘCIKÓW WZGLĘDNIE SZYPUŁEK PIÓR SŁUŻĄCYCH DO CELÓW ZDOBNICZYCH I GALANTERYJNYCH, SORTOWANYCH WEDŁUG KOLORÓW I WIELKOŚCI

wysłany przez . . . .

ze stacji, portu *) . . . .

w wagonie Nr. *) . . .

na okręcie *) . . . .

do (kraj przeznaczenia) . . . . .

zwalniając od cła wywozowego na podstawie odpowiedniego zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

**Naczelnik
Urzędu Celnego**

*) niepotrzebne skreślić.

Serja A.

. . . . . dnia . . . . . . 193 . . r.

Nr. . . . . . .

Do

. . . .

Firma . . . .

stwierdza, że dnia . . . . . .

wysłała . . . . kg

PIÓR ORAZ PRĘCIKÓW WZGLĘDNIE SZYPUŁEK PIÓR SŁUŻĄCYCH DO CELÓW ZDOBNICZYCH I GALANTERYJNYCH, SORTOWANYCH WEDŁUG KOLORÓW I WIELKOŚCI

ze stacji, portu *) . . . .

w wagonie Nr. *) . . . . . .

na okręcie *) . . . .

do (kraj przeznaczenia) . . . .

za odpowiedniem zaświadczeniem Ministerstwa Przemysłu i Handlu . . . .

Podpis Firmy

*) niepotrzebne skreślić.

739.

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 30 października 1935 r.

w sprawie przystąpienia W. M. Gdańska do konwencji handlowej między Rzecząpospolitą Polską a Związkową Republiką Austrjacką.

Podaje się niniejszem do wiadomości, że na podstawie art. 32 konwencji handlowej między Rzecząpospolitą Polską a Związkową Republiką Austrjacką, podpisanej w Wiedniu dnia 11 października 1933 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 2, poz. 11), Rząd Polski zgłosił z dniem 7 listopada 1935 r. przystąpienie W. M. Gdańska do tej konwencji.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 listopada 1935 r. Nr. 85, poz. 528).

740.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

w sprawie wylosowanych w dniu 2 listopada 1935 r. premij do obligacyj Serji III 4% Premjowej Pożyczki Dolarowej.

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości numery obligacyj 4% Premjowej Pożyczki Dolarowej Serji III, na które padły wygrane w dniu 2 listopada 1935 roku:

12 000 dol.

1 127 174,

po 3 000 dol.

133 339, 171 320,

po 1 000 dol.

168 267, 210 176, 924 206, 1 190 982, 1 221 637, 1 223 478, 1 457 509

po 500 dol.

33 239, 89 606, 164 331, 804 803, 1 188 325, 65 360, 106 662, 525 197, 1 133 760, 1 436 722,

po 100 dol.

4 530, 332 632, 701 200, 951 899, 1 134 492, 8 273, 350 671, 711 823, 958 558, 1 174 385, 11 374, 390 818, 778 930, 991 412, 1 180 099, 33 683, 428 021, 803 825, 1 000 098, 1 186 363, 104 424, 433 216, 804 089, 1 033 856, 1 194 906, 120 473, 449 531, 808 299, 1 040 389, 1 216 291, 126 806, 459 801, 824 028, 1 046 712, 1 241 036, 158 285, 477 160, 828 592, 1 060 313, 1 279 128, 170 286, 534 897, 840 296, 1 066 984, 1 291 807, 179 017, 546 567, 842 211, 1 070 180, 1 294 569, 181 687, 549 086, 864 241, 1 078 813, 1 302 371, 197 344, 664 740, 898 454, 1 081 222, 1 423 914, 263 560, 665 643, 919 553, 1 088 939, 1 462 519, 290 475, 680 655, 931 472, 1 124 340, 1 463 295, 322 559, 684 296, 944 609, 1 131 662, 1 485 434,

Ogółem wylosowano 95 premij na sumę 37 500 dolarów.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

741.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

w sprawie wylosowanych w dniu 2 listopada 1935 r. premij do obligacyj Serji I 3% Pożyczki Budowlanej.

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości numery obligacyj 3% Premjowej Pożyczki Budowlanej Serji I, na które padły wygrane w dniu 2 listopada 1935 roku:

250 000 zł

487 742

50 000 zł

461 356

po 10 000 zł

229 111, 432 401, 533 217, 670 058, 958 520, 384 338, 528 484, 636 857, 906 609, 967 865,

po 1 000 zł

5 094,	218 894,	381 247,	549 801,	769 488,
21 200,	221 739,	404 351,	565 393,	773 440,
38 637,	248 082,	417 317,	571 252,	793 990,
49 052,	262 608,	418 145,	575 454,	796 439,
57 848,	262 958,	421 419,	581 167,	800 191,
70 543,	263 898,	434 934,	581 601,	806 996,
70 709,	274 369,	495 156,	589 439,	833 100,
86 961,	275 129,	498 227,	618 693,	845 480,
87 687,	284 865,	498 336,	635 803,	847 614,
102 275,	294 890,	509 599,	639 744,	862 021,
105 137,	307 013,	524 407,	643 092,	876 968,
157 846,	320 284,	526 556,	658 518,	887 848,
163 447,	325 818,	528 700,	669 072,	902 346,
174 314,	326 424,	532 233,	675 681,	913 428,
176 260,	329 182,	533 507,	681 727,	922 440,
189 812,	329 555,	535 818,	716 567,	935 561,
193 324,	352 791,	537 774,	745 464,	947 958,
206 052,	356 789,	540 415,	747 588,	965 861,
213 218,	358 844,	547 331,	750 919,	970 421,
214 492,	377 381,	549 517,	752 736,	987 802.

Ogółem wylosowano 112 premij na sumę 500 000 zł. w złocie.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) Dr. Jakubowski.

742.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 4 listopada 1935 r.

o umorzeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego w drodze losowania w okresie czasu od 3 do 31 października 1935 r.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 694) zostały w drodze losowania w okresie czasu od 3 do 31 października 1935 r. umorzone we wszystkich dziesięciu serjach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

Nr. Nr.	Data wylosowania:	Nr. Nr.	Data wylosowania:
158	— 24.X. 1935 r.	28151	— 24.X. 1935 r.
4281	— 10 „ „	28172	— 24 „ „
6915	— 3 „ „	29357	— 3 „ „
8292	— 3 „ „	29627	— 31 „ „
8418	— 10 „ „	30158	— 10 „ „
10197	— 3 „ „	30546	— 31 „ „
13211	— 10 „ „	30936	— 31 „ „
16077	— 3 „ „	31873	— 31 „ „
16278	— 24 „ „	32794	— 24 „ „
17415	— 17 „ „	34254	— 17 „ „
18223	— 10 „ „	34739	— 3 „ „
18331	— 17 „ „	34850	— 31 „ „
18608	— 17 „ „	35453	— 17 „ „
19740	— 10 „ „	38700	— 10 „ „
20369	— 24 „ „	39634	— 3 „ „
21320	— 31 „ „	39970	— 17 „ „
21345	— 31 „ „		
22512	— 24 „ „		
24326	— 17 „ „		

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 16 listopada 1935 r. Nr. 263, poz. 325).

743.

OKÓLNIK T. 54 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 listopada 1935 r.

L. D. IV. 30733/2/35

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 951 p. 3 i 1164 p. 4 tar. cel.).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) wyjaśnia się, co następuje:

1) Gwoździe żelazne ochronne t. zw. „harpunowe", służące do wbijania w podeszwy obuwia wojskowego, turystycznego i t. p., w celu zabezpieczenia tych podeszew od ścierania się, należy clić w/g poz. 951 p. 3 lit. odp. taryfy celnej jako „gwoździe inne", z ewentualnem zastosowaniem uwagi 1 do tej pozycji, o ile pokryte są materjałami przewidzianemi tą uwagą.

Gwoździe te wykonane są z jednego kawałka żelaza, posiadają krótką nóżkę w kształcie harpuna, główkę zaś półkulistą, stożkową, piramidalną i t. p.

2) Świdry (wiertła) dentystyczne należy traktować jako narzędzia dentystyczne osobno

niewymienione i clić w/g poz. 1164 p. 4 lit. odp. taryfy celnej.

Swidry te, nadchodzące w specjalnych opakowaniach drewnianych, zawierających do 12 sztuk włącznie świdrów umieszczonych w wyżłobionych gniazdkach, należy clić, na podstawie art. 5 p. 10 rozporządzenia o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej z dnia 23 sierpnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85/1932, poz. 732), łącznie z tem opakowaniem.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 23 listopada 1935 r. Nr. 269, poz. 341).

744.

OKÓLNIK T. 55 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 listopada 1935 r.

L. D. IV. 31916/2/35

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 613-617, 633, 634 i 707 taryfy celnej).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Pozycje 613, 614, 615, 616, 617, 633, 634 i 707 taryfy celnej przewidują tkaniny oraz bieliznę, dla których stawka celna jest uzależniona od gęstości osnowy i wątka w 1 cm^2.

W związku z powyższem Ministerstwo Skarbu, na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z r. 1933), wyjaśnia, co następuje:

Gęstością osnowy i wątku w 1 cm^2 tkaniny nazywa się ilość nitek osnowy i wątku, znajdujących się w 1 cm^2 tkaniny, wziętych łącznie.

Wobec tego, że w tkaninach deseniowych (wzorzysto-tkanych i t. p.), jakoteż we flanelowych (o powierzchni włochatej), nie wszystkie nitki uzewnętrzniają się na danej powierzchni tkaniny, przeto za podstawę do wymiaru cła winna być brana pod uwagę nie pozorna ilość nitek, obliczana na powierzchni 1 cm^2 badanej tkaniny, lecz faktyczna ilość nitek, które tworzą dany 1 cm^2 tkaniny; faktyczną ilość nitek w danym przypadku otrzymuje się przez rozdzielenie takiego kawałka tkaniny na poszczególne nitki i przez ich zsumowanie.

Jednocześnie wyjaśnia się, że nitkę skręconą (nitkowaną) z kilku nitek przędzy należy przy obliczaniu brać jako jedną nitkę, natomiast dwie lub więcej nitek, biegnących razem równolegle w osnowie lub wątku jako pasmo nitek, należy przy określaniu gęstości tkaniny obliczać każdą oddzielnie.

W tkaninach o różnej gęstości 1 cm^2 należy przy obliczaniu ilości nitek brać pod uwagę największą gęstość tkaniny.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 21 listopada 1935 r. Nr. 267, poz. 336).

745.

OKÓLNIK T. 56 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 listopada 1935 r.

L. D. IV. 31176/2/35

w sprawie wyjaśnienia do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1083 tar. cel.).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) wyjaśnia się, co następuje:

Aparaty do odlewania drukarskich płyt stereotypowych, ogrzewane gazem, podlegają ocleniu według poz. 1083 punkt odpowiedni litera odpowiednia taryfy celnej, jako aparaty osobno niewymienione.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 22 listopada 1935 r. Nr. 268, poz. 339).

746.

OKÓLNIK T. 57 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 listopada 1935 r.

L. D. IV. 31183/2/35

w sprawie wyjaśnienia do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1061 tar. cel).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) wyjaśnia się, co następuje:

Maszyny włókiennicze, składające się z dwóch zmontowanych w jedną całość ma-

szyn, które służą do jednoczesnego farbowania i szczotkowania ufarbowanych tkanin, należy przydzielać do poz. 1061 pkt. 4 taryfy celnej, traktując je jako szczotkarki, ponieważ główną składową część takiej złożonej maszyny stanowi szczotkarka.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 20 listopada 1935 r. Nr. 266, poz. 334).

747.

OKÓLNIK T. 58 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 listopada 1935 r.

L. D. IV. 31917/2/35

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 599 taryfy celnej).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Pozycja 599 taryfy celnej przewiduje tkaniny wełniane z przędzy czesankowej.

W związku z powyższem Ministerstwo Skarbu, na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z roku 1933), wyjaśnia, co następuje:

Tkaniną wełnianą z przędzy czesankowej nazywa się taka tkanina, która została wyprodukowana całkowicie lub częściowo z przędzy, której surowiec (t. j. wełna) został uprzednio poddany procesowi czesania.

Stwierdzenie procesu czesania wełny uskutecznia się w ten sposób, że kilka przeważnie skręconych ze sobą nitek tkaniny rozdziela się na pojedyńcze nitki przędzy, które zkolei znowu całkowicie rozkręca się i wtedy poddaje się tę rozkręconą pojedyńczą nitkę badaniu.

O ile włókna tej nitki ułożone są równolegle, a pozatem włókna na określonych odcinkach długości badanej nitki posiadają jednakowe wymiary, a pozbawione są nadto pęczków, zgrubień, omotań, należy uznać, iż wełna została poddana procesowi czesania; nitka zaś wykonana z tej wełny nosi nazwę „przędzy czesankowej".

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 21 listopada 1935 r. Nr. 267, poz. 337).

748.

OKÓLNIK T. 59 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 listopada 1935 r.

L. D. IV. 28269/2/35

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 324, 490 i uwagi po poz. 821).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Podwójne sole cyjanków, cyjanianów, rodanków, jak np. cyjanek potasowo-kadmowy, należy clić według pozycji 324 taryfy celnej.

2) Preparat „Cuprex" w oryginalnem opakowaniu, stanowiący roztwór związku miedzi w płynnych związkach chemicznych organicznych, używany przeciw pasorzytom, należy clić według pozycji 490 p. 2 taryfy celnej.

3) Arkusze papieru lub bibuły z umieszczonym na nich pojedyńczym znakiem fabrycznym — wodnym lub wyciśniętym, należy clić według właściwej pozycji taryfy celnej przewidującej odnośny papier (bibułę) bez zastosowania dodatku ustalonego punktem 7 uwagi umieszczonej po poz. 821 za znaki wodne i wyciśnięte.

Wyjaśnienia sprzeczne z niniejszem tracą na przyszłość moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 22 listopada 1935 r. Nr. 268, poz. 340).

749.

OKÓLNIK T. 60 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 listopada 1935 r.

L. D. IV. 31962/2/35

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1168 p. 7 tar. cel.).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Wstęgi z celuloidu lub innych podobnych mas plastycznych, o szerokości od 12 do 35 mm, z perforowanemi brzegami, pokryte emulsją światłoczułą, w rulonach, nadchodzące w odcinkach o długości 5 metrów i więcej, — należy uważać za wstęgi kinematograficzne nienaświetlone i clić według poz. 1168 p. 7 lit. „d" taryfy celnej.

2) Takież wstęgi, lecz w odcinkach o długości poniżej 5 metrów, które są zwykle używane do małych aparatów fotograficznych, jak „Leica" i inne, należy traktować jako błony fotograficzne nienaświetlone i clić według poz. 1168 p. 7 lit. „b" I taryfy celnej.

3) Za błony rentgenologiczne, clone według poz. 1168 p. 7 lit. „c" taryfy celnej, uważa się błony z celuloidu lub innych podobnych mas plastycznych, pokryte emulsją światłoczułą obustronnie.

Jednocześnie wszelkie sprzeczne z powyższem wyjaśnienia tracą na przyszłość moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 22 listopada 1935 r. Nr. 268, poz. 338).

750.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 listopada 1935 r.

L. D. IV. 30155/3/35

w sprawie wystawiania kwitów wywozowych przy wywozie zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego, słodu oraz lnu czesanego i trzepanego.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przy wywozie zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego, słodu oraz lnu czesanego i trzepanego nie należy wystawiać kwitu wywozowego, na otrzymanie zwrotu cła, jeżeli przy zgłoszeniu do odprawy celnej wywozowej strona przedstawi świadectwo rozrachunkowe na wywóz do Rzeszy Niemieckiej według wzoru Nr. 2, załączonego do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 18 listopada 1935 roku w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko - niemieckiego (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 32, poz 718), chociażby równocześnie przedstawiła zaświadczenie eksportowe według wzoru Nr. 1, stanowiące załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 891).

Postanowienia okólnika niniejszego stosować należy aż do odwołania i o wszystkich przypadkach, kiedy przy zgłoszeniu celnem strona przedstawia jednocześnie świadectwo rozrachunkowe na wywóz do Rzeszy Niemieckiej oraz zaświadczenie eksportowe należy powiadomić Ministerstwo Skarbu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

751.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 listopada 1935 r.

L. D. IV. 30491/3/35

w sprawie zakazu przywozu kukurydzy i końskiego zębu.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przywóz kukurydzy i końskiego zębu, podlegających cłu według pozycji 7 taryfy celnej przywozowej, jest zakazany.

Jeżeli jednak wymienione towary, w myśl uwagi do poz. 7 taryfy celnej przywozowej, zwalniane są od cła na podstawie pozwolenia Ministra Skarbu — to w danym wypadku nie należy wymagać pozwoleń Ministerstwa Przemysłu i Handlu na przywóz.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

752.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 listopada 1935 r.

L. D. V. 31634/4/35

w sprawie ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1936.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z r. 1934 Nr. 76, poz. 716) Ministerstwo Skarbu

zarządza następujące ulgi przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1936:

I. **Z urzędu** (bez obowiązku składania indywidualnych podań) **zezwala się na prowadzenie:**

1) **na podstawie półrocznego** (za cenę półrocznego) **świadectwa przemysłowego kategorji pierwszej** przedsiębiorstw handlowych:

a) przedsiębiorstw gastronomicznych, wymienionych w cz. II lit. A rozdział VII kategorja pierwsza taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, o ile wysokość ustalonych za rok 1934 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 300.000 złotych,

b) **przedsiębiorstw kinematograficznych,** wymienionych w cz. II lit. A rozdział XVI kategorja pierwsza taryfy, o ile wysokość ustalonych za rok 1934 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 200.000 złotych,

c) **przedsiębiorstw skupu zawodowego** jaj kurzych w celach eksportowych przy sumie skupu ponad 500.000 zł. do 1.000.000 zł. i pod warunkiem prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych;

2) **na podstawie świadectwa przemysłowego kategorji drugiej przedsiębiorstw handlowych:**

a) **hurtowni wyrobów monopolu spirytusowego, tytoniowego i solnego,** zarówno utrzymujących oddziały (filje), jak i nieutrzymujących oddziałów (filij),

b) **przedsiębiorstw kinematograficznych,** wymienionych w cz. II lit. A rozdział XVI kategorja pierwsza taryfy , o ile wysokość ustalonych za rok 1934 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 100.000 złotych;

3) **na podstawie półrocznego** (za cenę półrocznego) **świadectwa przemysłowego kategorji drugiej przedsiębiorstw handlowych:**

a) **aptek,** wymienionych w cz. II lit. A rozdział XIV kategorja druga taryfy, o ile wysokość ustalonych za rok 1934 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 50.000 złotych;

b) **przedsiębiorstw kinematograficznych,** wymienionych w cz. II lit. A rozdział XVI kategorja druga taryfy, o ile wysokość ustalonych za rok 1934 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 50.000 złotych;

4) **na podstawie półrocznego** (za cenę półrocznego) **świadectwa przemysłowego kategorji IIb zajęć przemysłowych:**

zajęć przemysłowych pośrednictwa handlowego, wymienionych w cz. III lit. D kategorja II b taryfy, o ile wysokość ustalonych za rok 1934 obrotów (prowizji) nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 5.000 złotych;

5) **na podstawie świadectwa przemysłowego kategorji trzeciej przedsiębiorstw handlowych:**

a) **przedsiębiorstw handlu towarowego,** wymienionych w cz. II lit. A rozdział I kategorja druga taryfy, o ile wysokość ustalonych za rok 1934 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 50.000 złotych;

b) **przedsiębiorstw handlu towarowego,** wprowadzających w ciągu 1936 roku sprzedaż wyrobów monopolu spirytusowego bez wyszynku wyłącznie konsumentom oraz nowopowstających w 1936 roku, które prowadzić będą, między innemi również sprzedaż wyrobów monopolu spirytusowego bez wyszynku wyłącznie konsumentom, o ile przedsiębiorstwa te odpowiadają warunkom, określonym w cz. II lit. A rozdział I kategorja trzecia taryfy, lub wymienionym w cz. I p. 5 lit. a niniejszego okólnika, a jedynie fakt prowadzenia sprzedaży wyrobów monopolu spirytusowego bez wyszynku stanowiłby o zaliczeniu danego przedsiębiorstwa do kategorji drugiej świadectwa przemysłowego (cz. II lit. A rodział I, kategorja druga, punkt 2 lit. k taryfy);

c) **przedsiębiorstw gastronomicznych,** wymienionych w cz. II lit. A rozdział VII kategorja druga taryfy, o ile wysokość ustalonych na rok 1934 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 25.000 złotych;

d) **przedsiębiorstw gastronomicznych,** wymienionych w cz. II lit. A rozdział VII kategorja druga taryfy, o ile przedsiębiorstwa te prowadzą sprzedaż następujących trunków pochodzenia krajowego: piwa, miodu, moszczu i wina owocowego oraz o ile zatrudniają od 4 do 10 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, zatrudnionych w tych przedsiębiorstwach;

e) **oddziałów (filij) hurtowni wyrobów monopolu spirytusowego, tytoniowego i solnego,** uruchamianych przez hurtowników, działających na mocy umów z dyrekcjami właściwych monopolów, o ile oddziały (filje) te będą uruchamiane w obrębie rejonu, należącego w myśl umowy do hurtownika i prowadzone na koszt hurtownika we własnej jego administracji;

f) **przedsiębiorstw przewozowych,** utrzymujących najwyżej dwa samochody ciężarowe;

g) **przedsiębiorstw autobusów,** utrzymujących najwyżej dwa autobusy;

h) księgarni, wymienionych w cz. II lit. A rozdział XII kategorja druga taryfy, o ile wysokość ustalonych za rok 1934 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 50.000 złotych;

6) **na podstawie świadectwa przemysłowego kategorji czwartej przedsiębiorstw handlowych:**

a) **przedsiębiorstw,** wymienionych w części II lit. A taryfy, rozdziały:

I kategorja trzecia (handel towarowy),

VIII (sale bilardowe),

X kategorja trzecia (hotele, pokoje umeblowane, zajazdy i gospody),

XI kategorja trzecia (pensjonaty i pokoje umeblowane ze stołowaniem),

XII kategorja trzecia (księgarnie),

XIII kategorja trzecia (zakłady lecznicze),

XVI kategorja trzecia (przedsiębiorstwa kinematograficzne),

XVII kategorja trzecia (przedsiębiorstwa teatralne, cyrki, ogródki i sale ze scenami),

XIX (wrotniska i ślizgawki),

XXI kategorja trzecia (wydawnictwa utworów drukowanych),

o ile wysokość ustalonych za rok 1934 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 15.000 złotych;

b) **przedsiębiorstw z wyłączną drobną sprzedażą** (tylko konsumentom) **wyrobów monopolu tytoniowego,** powstających w 1936 roku w gminach wiejskich, w których dotychczas nie było żadnego punktu sprzedaży tych wyrobów; do korzystania z wymienionej ulgi nie stoi na przeszkodzie fakt prowadzenia jednocześnie ze sprzedażą wyrobów monopolu tytoniowego sprzedaży artykułów niezbędnych do palenia (bibułek, gilz i t. p.), względnie ubocznej sprzedaży znaczków pocztowych i stemplowych, blankietów wekslowych, losów loterji państwowej, kart do gry oraz przyborów do palenia i zapalania;

c) **przedsiębiorstw handlu towarowego,** wprowadzających w ciągu 1936 roku sprzedaż wyrobów monopolu spirytusowego bez wyszynku wyłącznie konsumentom oraz nowopowstających w 1936 roku, które prowadzić będą, między innemi, również sprzedaż wyrobów monopolu spirytusowego bez wyszynku wyłącznie konsumentom, o ile przedsiębiorstwa te odpowiadają warunkom, określonym w cz. II lit. A rozdział I kategorja czwarta taryfy lub wymienionym w cz. I p. 6 lit. a niniejszego okólnika, a jedynie fakt prowadzenia sprzedaży wyrobów monopolu spirytusowego bez wyszynku stanowiłby o zaliczeniu danego przedsiębiorstwa do kategorji drugiej świadectwa przemysłowego (cz. II lit. A rozdział I kategorja druga, punkt 2 lit. k taryfy);

d) **przedsiębiorstw gastronomicznych,** wymienionych w cz. II lit. A rozdział VII kategorja druga taryfy, o ile wysokość ustalonych za rok 1934 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 5.000 złotych;

e) **przedsiębiorstw gastronomicznych,** wymienionych w cz. II lit. A rozdział VII kategorja druga taryfy, o ile przedsiębiorstwa te prowadzą sprzedaż następujących trunków pochodzenia krajowego: piwa, miodu, moszczu i wina owocowego oraz o ile ilość zatrudnionych pracowników nie przekracza 3 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, zatrudnionych w tych przedsiębiorstwach;

7) **na podstawie półrocznego** (za cenę półrocznego) **świadectwa przemysłowego kategorji czwartej przedsiębiorstw handlowych:**

a) przedsiębiorstw, wymienionych w części II lit. A taryfy, rozdziały:

I kategorja trzecia i czwarta (handel towarowy),

VIII (sale bilardowe),

IX (zakłady dla sprzedaży napojów chłodzących),

X kategorja trzecia i czwarta (hotele, pokoje umeblowane, zajazdy, gospody i domy noclegowe),

XI kategorja trzecia (pensjonaty i pokoje umeblowane ze stołowaniem),

XII kategorja trzecia (księgarnie),

XIII kategorja trzecia (zakłady lecznicze),

XVI kategorja trzecia (przedsiębiorstwa kinematograficzne),

XVII kategorja trzecia (przedsiębiorstwa teatralne, cyrki, ogródki i sale ze scenami),

XIX (wrotniska i ślizgawki),

XX (magle i maszyny do czesania wełny),

XXI kategorja trzecia (wydawnictwa utworów drukowanych),

o ile wysokość ustalonych za rok 1934 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 5.000 złotych.

b) **z ważnością do 6-ciu miesięcy** od wydania świadectwa — **pensjonatów, utrzymywanych przez właścicieli gospodarstw rolnych** w swoich gospodarstwach, poza obrębem gmin miejskich oraz miejscowości klimatycznych i leczniczych, o ile ilość wynajmowanych pokojów nie przekracza liczby 12 (dwunastu); wspomniane pensjonaty zwalnia się nadto od obowiązku opłacania podatku przemysłowego od obrotu za rok 1936.

8) **na podstawie jednego świadectwa przemysłowego,** nabytego dla księgarni:

a) **księgarni** wraz z uboczną sprzedażą materjałów piśmiennych, o ile łączny obrót tych przedsiębiorstw za rok 1934 nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 50.000 zł i

b) wypożyczalni książek, mieszczących się w jednym lokalu z księgarnią i należących do tego samego właściciela; do osób zatrudnionych w księgarni należy w tym wypadku zaliczać również osoby zatrudnione w wypożyczalni, a za obrót, stanowiący podstawę do ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych, przyjmować obrót łączny z księgarni i z wypożyczalni;

9) **bez obowiązku nabywania odrębnych świadectw przemysłowych:**

a) **drobnej sprzedaży wyrobów tytoniowych w przedsiębiorstwach handlowych** (cz. II lit. A taryfy), o ile sprzedaż odbywa się w jednym i tym samym lokalu;

b) **skupu butelek po wyrobach państwowego monopolu spirytusowego** przez przedsiębiorstwa detalicznej sprzedaży tych wyrobów;

c) **ubocznej sprzedaży krajowych pism per-**

jodycznych przez przedsiębiorstwa wymienione w części II lit. A taryfy, rozdziały:

I (handel towarowy),

VII (przedsiębiorstwa gastronomiczne) i

XII (księgarnie);

wspomniane przedsiębiorstwa zwalnia się nadto od obowiązku opłacania podatku przemysłowego od obrotu, osiągniętego przez nie w 1936 roku ze sprzedaży krajowych pism perjodycznych;

10) **na podstawie świadectwa przemysłowego kategorji piątej** przedsiębiorstw przemysłowych:

A. przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C rozdział XVIII taryfy, o ile przedsiębiorstwa te zatrudniają najwyżej:

a) przy fabrykacji ręcznej—70 robotników,

b) przy stosowaniu silników mechanicznych — 35 robotników;

B. przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C rozdział XIX taryfy, o ile przedsiębiorstwa te zatrudniają najwyżej:

a) przy fabrykacji ręcznej — 100 robotników,

b) przy stosowaniu silników mechanicznych — 50 robotników;

11) **na podstawie świadectwa przemysłowego kategorji szóstej przedsiębiorstw przemysłowych:**

przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C rozdziały XVIII i XIX taryfy, o ile przedsiębiorstwa te zatrudniają najwyżej:

a) przy fabrykacji ręcznej—25 robotników,

b) przy stosowaniu silników mechanicznych — 15 robotników;

12)**na podstawie świadectwa przemysłowego kategorji siódmej przedsiębiorstw przemysłowych:**

przedsiębiorstw wymienionych w cz. II lit. C rozdziały XVIII i XIX taryfy, o ile przedsiębiorstwa te zatrudniają najwyżej:

a) przy fabrykacji ręcznej—12 robotników,

b) przy stosowaniu silników mechanicznych — 10 robotników.

II. Na skutek indywidualnych podań płatników upoważnia się:

1) **Izby Skarbowe** (Urząd Wojewódzki Śląski) do:

zezwalania przedsiębiorstwom wymienionym w części II lit. A rozdziały: I, VII, X, XI, XII, XIII, XIV, XVI, XVII i XXI taryfy na nabywanie świadectwa przemysłowego kategorji trzeciej zamiast ustawowo przewidzianego kategorji drugiej w wypadkach nieobjętych ulgami z urzędu (część I niniejszego okólnika) względnie w wypadkach, o których mowa w części I niniejszego okólnika, w razie uruchomienia przedsiębiorstwa w latach 1935 lub 1936.

2) **Urzędy Skarbowe** do:

a) zezwalania przedsiębiorstwom wymienionym w części II lit. A rozdziały: I, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII, XIV, XVI, XVII, XIX, XX i XXI taryfy na nabywanie świadectwa przemysłowego kategorji czwartej zamiast ustawowo przewidzianego kategorji trzeciej oraz półrocznego (zamiast całorocznego) kategorji czwartej w wypadkach nieobjętych ulgami z urzędu (część I niniejszego okólnika względnie w wypadkach, o których mowa w części I niniejszego okólnika, w razie uruchomienia przedsiębiorstwa w latach 1935 lub 1936.

b) zwalniania od obowiązku nabywania półrocznych świadectw przemysłowych kategorji czwartej przedsiębiorstw handlowych na przedsiębiorstwa wymienione w części I p. 7 niniejszego okólnika, o ile wysokość ustalonych za rok 1934 obrotów nie przekracza w stosunku całorocznym kwoty 2.000 złotych;

c) zwalniania od obowiązku nabywania świadectw przemysłowych, względnie zezwalania na nabywanie półrocznych (zamiast całorocznych) świadectw przemysłowych przedsiębiorstwom handlu rozwoźnego (kategorja Va) oraz handlu odnośnego (kategorja Vb).

Termin na wnoszenie podań o ulgi z cz. II nin. okólnika wyznacza się do dnia 31 grudnia 1935 r. włącznie. O ile chodzi o przedsiębiorstwa uruchamiane w 1936 roku, podania o ulgi winny być wnoszone przed uruchomieniem przedsiębiorstwa, względnie przed rozpoczęciem wykonywania zajęcia przemysłowego.

Podania o ulgi należy wnosić do właściwego Urzędu Skarbowego.

Postanowienia Izb Skarbowych (Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) na podania o ulgi winny być wydane i doręczone płatnikom w terminie do 2 miesięcy od daty złożenia podania, postanowienia Urzędów Skarbowych — w terminie do 6 tygodni od daty złożenia podania.

W razie niewydania, względnie niedoręczenia postanowienia w zakreślonych wyżej terminach, uważa się wyrażoną w podaniu prośbę za uwzględnioną w granicach ulg z części II niniejszego okólnika.

Podania złożone po terminie pozostawione będą bez rozpatrzenia. O pozostawieniu podania bez rozpatrzenia Urząd Skarbowy zawiadomi płatnika pisemnie.

III. **Na skutek indywidualnych podań płatników, bądź też z urzędu** przy sposobności lustracji przedsiębiorstwa — **upoważnia się Urzędy Skarbowe** do:

zezwalania na prowadzenie przedsiębiorstw przemysłowych, zajęć rzemieślniczych i rękodzielniczych, dorożkarstwa i furmaństwa, wymienionych w cz. II lit. C rozdział XIX taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, **bez świadectwa przemysłowego,** o ile przedsiębiorstwo prowadzone jest wyłącznie przez samego właściciela.

Uwagi:

1. Za obrót, stanowiący podstawę do korzystania z ulg przy nabywaniu świadectwa przemysłowego, uważa się:

a) w przedsiębiorstwach, opłacających podatek przemysłowy od obrotu w formie **ryczałtu** (rozp. Ministra Skarbu z dnia 6 marca 1935 roku — Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 89) — **przeciętną kwotę rocznego obrotu przyjętą za podstawę wymiaru ryczałtu na rok 1934;**

b) w innych przedsiębiorstwach, o ile przedmiotem ich handlu są artykuły podlegające scalonemu — **ogólny przychód brutto za r. 1934**, osiągnięty ze sprzedaży artykułów, podlegających jak również i niepodlegających podatkowi scalonemu; w przedsiębiorstwach prowadzących sprzedaż wyrobów państwowego monopolu tytoniowego i spirytusowego, jako obrót osiągnięty ze sprzedaży tych wyrobów przyjmuje się sumę stanowiącą różnicę między ceną pobieraną przez państwowy monopol a wyznaczoną przez tenże monopol ceną sprzedażną.

2. W przedsiębiorstwach nowopowstałych (lata 1935 i 1936), jak również i w poprzednio istniejących przedsiębiorstwach handlowych, **wysokość obrotu podlegającego podatkowi scalonemu**, w wypadku nieposiadania przez władze skarbowe odpowiedniego materjału, **winna być ustalona** bądź na podstawie ksiąg handlowych, o ile one są w przedsiębiorstwie prowadzone bądź na podstawie oceny Urzędów Skarbowych, ewentualnie przy współudziale biegłych.

3. Celem uniknięcia nieporozumień, czy przedsiębiorstwo powstało w II półroczu 1936 roku, czy też prowadzone jest na podstawie półrocznego ulgowego świadectwa przemysłowego, na deklaracjach i świadectwach przemysłowych należy umieścić odpowiednią adnotację.

Podsekretarz Stanu:
(—) *W. Staniszewski.*

753.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 listopada 1395 r.

L. D. V. 37190/4/35

w sprawie ulg w podatku przemysłowym na rok 1936, przyznanych Polskiemu Tow. Księgarni Kolejowych „Ruch" Sp. Akc.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Na skutek prośby Polskiego Towarzystwa Księgarni Kolejowych „Ruch" Sp. Akc. w Warszawie oraz z uwagi na specjalny charakter tego przedsiębiorstwa, posiadającego szeroko rozgałęzione agendy — oddziały w Warszawie, Łodzi, Poznaniu, Krakowie i Lwowie, administrujące kioskami rozrzuconemi na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i prowadzącemi drobną sprzedaż czasopism, książek, pocztówek, materjałów piśmiennych i wyrobów tytoniowych na stacjach P. K. P., na kolejkach dojazdowych i elektrycznych, w uzdrowiskach, w poczekalniach tramwajowych i na ulicach m. st. Warszawy — Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716) zezwala na nabywanie na 1936 r. — na imię sprzedawców T-wa „Ruch", bez składania podań dla w mowie będących kiosków — świadectw przemysłowych następujących kategoryi:

IV-tej przedsiębiorstw handlowych — dla kiosków z jednym pracownikiem (sprzedawcą);

III-ciej przedsiębiorstw handlowych — dla kiosków, w których pracuje ponad 1 do 5 pracowników;

II-giej przedsiębiorstw handlowych — dla kiosków, zatrudniających ponad 5 pracowników.

W związku z powyższem nabywane przez sprzedawców świadectwa przemysłowe winny zawierać następującą treść:

Rodzaj przedsiębiorstwa: drobna sprzedaż czasopism, książek, pocztówek, materjałów piśmiennych i wyrobów tytoniowych;

Właściciel przedsiębiorstwa: (imię i nazwisko sprzedawcy);

Miejsce wykonywania przedsiębiorstwa: w kiosku Pol. Tow. Księg. Kolejowych „Ruch" Sp. Akc. na stacji . . . .

Nadto Ministerstwo Skarbu zwalnia T-wo „Ruch" od obowiązku nabywania oddzielnych świadectw przemysłowych kategorji IV handlowej — **bez składania podań** — na wagi automatyczne oraz automaty ze sprzedażą papeterji, pocztówek, czekolady, o ile obrót za 1934 rok w stosunku całorocznym nie przekroczył sumy 2.000 złotych.

O ile natomiast chodzi o prowadzone przez T-wo „Ruch" wydawnictwo rozkładu jazdy winno T-wo wykupić na to przedsiębiorstwo świadectwo przemysłowe III kategorji handlowej, a to zgodnie z częścią II lit. A. Rozdz. XXI taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 powołanej ustawy.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu zarządza, aby akcja wymiarowa podatku przemysłowego od obrotu za rok 1936, dotycząca zarówno Centrali Towarzystwa, jak też jego oddziałów i kiosków, była prowadzona według następujących zasad:

1) Zawarte między T-wem „Ruch" i jego kioskowymi sprzedawcami umowy uznaje się za komisowe w rozumieniu art. 5 p. 5 ustawy;

2) Kioskowych sprzedawców-komisantów zwalnia się od obowiązku prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych, a to na podstawie ustępu trzeciego art. 5 p. 5 ustawy; podlegające zaś opodatkowaniu ich prowizje należy ustalać na podstawie prawidłowo prowadzonych ksiąg handlowych komitenta, t. j. T-wa „Ruch";

3) T-wo „Ruch" opłacać będzie:

a) przy sprzedaży dzienników i czasopism stawkę podatkową w wysokości 0,5%, a to na zasadzie art. 39 powołanej ustawy;

b) przy sprzedaży innych artykułów, jak: książki, pocztówki, materjały piśmienne, galanterja, przybory do palenia, wyroby czekoladowe z automatów, pocztówki z automatów — 0,75% od sumy przychodu brutto, a to na zasadzie art. 7 B p. 1 wspomnianej ustawy;

c) obrót uzyskiwany w automatycznych wagach osobowych — jako pod względem kwalifikacji podatkowej podlegający postanowieniom art. 5 p. 6 ustawy — 2% od kwoty przychodu brutto, a to na zasadzie art. 7 G wspomnianej ustawy;

d) przy sprzedaży detalicznej rozkładów jazdy — jako własnych wydawnictw Towarzystwa — 0,5% od sumy przychodu brutto, a to na zasadzie art. 7 A p. 2 wspomnianej ustawy.

4) Sumy podatkowe, przypadające od obrotów, uzyskiwanych z automatów, Zarząd Towarzystwa uiszczać będzie w siedzibie jego centrali, t. j. w Kasie Skarbowej 1 Urzędu Skarbowego w Warszawie. W związku z tem nie należy włączać do podstaw opodatkowania kioskowych sprzedawców — komisantów obrotów, uzyskiwanych z tych automatów, bez względu na to, czy korzystają one ze zwolnienia od obowiązku nabycia na nie świadectw przemysłowych, czy też prowadzone są za świadectwami, nabytemi bądź na imię Towarzystwa „Ruch", bądź też na nazwiska sprzedawców — komisantów.

5) W myśl art. 36 powołanej ustawy Towarzystwo „Ruch" obowiązane jest do uiszczenia po upływie każdego miesiąca zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu w wysokościach odpowiadających podanym w p. 3 stawkom i obrotom, wynikającym z prowadzonych przez Towarzystwo ksiąg handlowych.

Zaliczki na podatek, przypadający od prowizji osiąganej przez sprzedawców-komisantów w kioskach, Towarzystwo „Ruch" opłacać będzie za tychże sprzedawców w następujących wysokościach, obliczonych w stosunku rocznym na podstawie prowizji, wypłaconej sprzedawcom-komisantom w 1935 r. w zależności od klas miejscowości i świadectw przemysłowych:

Świadectwa przemysłowe IV kategorji:

IV klasa miejscowości podatek od prowizji wynosi ryczałt zł 16 rocznie,

III klasa miejscowości podatek od prowizji wynosi ryczałt zł 30 rocznie,

II klasa miejscowości podatek od prowizji wynosi ryczałt zł 40 rocznie,

I klasa miejscowości podatek od prowizji wynosi ryczałt zł 50 rocznie,

m. st. Warszawa podatek od prowizji wynosi ryczałt zł 60 rocznie.

Świadectwa przemysłowe III kategorji:

IV klasa miejscowości podatek od prowizji wynosi ryczałt zł 50 rocznie,

III klasa miejscowości podatek od prowizji wynosi ryczałt zł 75 rocznie,

II klasa miejscowości podatek od prowizji wynosi ryczałt zł 100 rocznie,

I klasa miejscowości podatek od prowizji wynosi ryczałt zł 120 rocznie,

m. st. Warszawa podatek od prowizji wynosi ryczałt zł 160 rocznie.

Obliczone w stosunku do powyższych norm zaliczki Towarzystwo „Ruch" imieniem sprzedawców - komisantów uiści:

a) za I kwartał 1936 r. do dnia 15 kwietnia 1936 r.,

b) za II kwartał 1936 r. do dnia 15 lipca 1936 r.,

c) za III kwartał 1936 r. do dnia 15 października 1936 r.,

d) za IV kwartał 1936 r. do dnia 15 lutego 1937 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko*

754.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 listopada 1935 r.

L. D. V. 36566/4/35

w sprawie świadectw przemysłowych nabywanych przez komisantów prowadzących sprzedaż benzyny ze stacyj benzynowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Nawiązując do okólnika z dnia 11 października 1935 r. L. D. V. 31656/4/35 w sprawie komisowej sprzedaży benzyny ze stacyj benzynowych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 29, poz. 657), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że nabywane przez komisantów (prowadzących sprzedaż benzyny ze stacyj benzynowych) świadectwa przemysłowe winny zawierać następującą treść:

Rodzaj przedsiębiorstwa: komisowa sprzedaż benzyny firmy „.........“ ze stacji benzynowej;

Właściciel przedsiębiorstwa: (imię i nazwisko komisanta);

Miejsce wykonywania przedsiębiorstwa: adres stacji benzynowej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

755.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 listopada 1935 r.

L. D. V. 10865/3/35

w sprawie wymierzania podatku od lokali zajmowanych przez poselstwa i urzędy konsularne.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Według odnośnych ustaw podatkowych Państwa Belgijskiego lokale zajmowane przez urzędy dyplomatyczne i przez konsulaty państw obcych w nieruchomościach niestanowiących własności tych państw podlegają podatkowi od lokali.

Zajmowane zatem na potrzeby urzędowe przez Poselstwo i przez Konsulaty Państwa Belgijskiego lokale, gdy te nie stanowią własności wymienionego Państwa na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o własności lokali (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 848) względnie, gdy nie znajdują się w nieruchomościach stanowiących własność tegoż Państwa podlegają podatkowi od lokali na zasadzie art. 3 p. 5 lit. c) ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 718) z tego powodu, że nie zachodzi zastrzeżony pod tym p. 5 powyższego postanowienia ustawowego warunek wzajemności.

Wobec powyższego stanu prawnego o ile omawiane lokale nie były dotychczas opodatkowywane podatkiem od lokali, należy je poddać opodatkowaniu tym podatkiem począwszy od r. 1936.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

756.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 listopada 1935 r.

L. D. V. 29705/1/35

w sprawie badania ksiąg handlowych, przedstawionych przez płatników.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz Urzędów Skarbowych.

Ze względu na napływające skargi płatników na zbyt przewlekłe badanie ksiąg handlowych i gospodarczych przez rewidentów skarbowych, zwłaszcza w wypadkach, gdy księgi dostarczane są przez płatników do urzędów skarbowych i tam przez dłuższy czas pozostają bez istotnej ku temu potrzeby, Ministerstwo Skarbu przypomina wydany w tej sprawie okólnik z dnia 16 maja 1929 r. L. D. V. 6786/1/29 (Zbiór okólników z r. 1933, str. 471).

W myśl tego okólnika przetrzymywanie ksiąg, przedstawionych przez płatników dla sprawdzenia deklaracyj podatkowych, jest niedopuszczalne. Należy bowiem pamiętać, że księgi handlowe i gospodarcze płatnicy prowadzą nietylko dla celów podatkowych i brak tych ksiąg w przedsiębiorstwie lub gospodarstwie, choćby one dotyczyły ubiegłego okresu operacyjnego, stanowi dla płatnika znaczne utrudnienie, jeśli zaś chodzi o spółdzielnie, które wzywane są dość licznie do przedkładania ksiąg w urzędzie, zabieranie ksiąg rachunkowych i wszelkich dokumentów z lokalu spółdzielni może nieraz uniemożliwić przeprowadzenie ustawowej rewizji przez organa nadzorcze, powołane do tych czynności w myśl ustawy o spółdzielniach.

Celem uniknięcia wspomnianych niedomagań Ministerstwo Skarbu zarządza ścisłe przestrzeganie przepisów art. 91 § 2 ordynacji podatkowej oraz § 181 instrukcji podatkowej z dn. 31-go grudnia 1934 r., zaznaczając przytem, że badanie ksiąg na miejscu u płatnika, gdzie się znajdują wszelkie dokumenty i zapiski, ułatwia i upraszcza tok samego badania, czyniąc je nadto wszechstronniejszem.

To też wzywanie płatników do przedstawiania ksiąg w lokalu urzędu należy z reguły ograniczyć do mniejszych przedsiębiorstw, przyczem przed rozpoczęciem akcji wymiarowej zawczasu ułożyć plan, w którym winno się przewidzieć, jakie księgi i w jakich terminach mogą być zbadane w urzędzie skarbowym, aby w ten sposób usprawnić pracę rewidentów i nie narażać płatników na zbyteczną stratę czasu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

757.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 listopada 1935 r.

L. D. V. 32353/4/35

w sprawie lekarskich pracowni chemiczno - bakterjologicznych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że prowadzone przez lekarzy pracownie chemiczno - bakterjologiczne, nieprodukujące preparatów na sprzedaż, a służące li tylko do wykonywania analiz dla ustalenia djagnozy lub skontrolowania wyników leczenia, nie stanowią zakładu handlowego w rozumieniu art. 11 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716) oraz § 93 rozporządzenia wykonawczego do tejże ustawy (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 85, poz. 770).

Wykonywane w pracowniach tych badania, chociażby przy udziale najemnego personelu pomocniczego lub dla osób skierowanych przez innych lekarzy, należy uważać za wykonywanie wolnego samodzielnego zajęcia zawodowego lekarza.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

758.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 listopada 1935 r.

L. D. V. 37417/4/35

w sprawie zwolnienia od państwowego podatku przemysłowego ferm, hodujących zwierzęta futerkowe.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z r. 1934 Nr. 76, poz. 716) zwalnia do dnia 31 grudnia 1936 roku od obowiązku opłacania państwowego podatku przemysłowego (zarówno w formie świadectwa przemysłowego, jak i w postaci podatku od obrotu) następujące fermy, hodujące zwierzęta futerkowe:

1) Fermę Zbiczno — powiat brodnicki — hodowla lisów srebrzystych i norek,

2) Fermę Czekanowo — powiat brodnicki — hodowla lisów srebrzystych i norek,

3) Fermę Pawłowice — p. Złotniki Poznańskie — hodowla lisów srebrzystych i nutrji,

4) Fermę Witkowizna — powiat mińsko-mazowiecki, gmina Jakubów — hodowla lisów srebrzystych i szopów,

5) Fermę Korczew nad Bugiem — hodowla lisów srebrzystych,

6) Fermę Krasnobród — woj. lubelskie — hodowla lisów srebrzystych,

7) Fermę Narocz — powiat postawski — hodowla lisów srebrzystych i szopów,

8) Fermę Serwecz — powiat wilejski — hodowla lisów srebrzystych i norek,

9) Hodowlę nutrji L. Pałacza w Palędziu,

10) Hodowlę szopów Marji Górskiej w Kliszowie — powiat pińczowski.

Powyższa ulga udzielana będzie z urzędu (bez obowiązku składania indywidualnych podań).

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

759.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 listopada 1935 r.

L. D. V. 36415/2/35

w sprawie uwzględniania kosztów osiągnięcia, zachowania i zabezpieczenia dochodów z kapitału przy ustalaniu podstawy wymiaru od tych dochodów.

Najwyższy Trybunał Administracyjny L. Rej. 2576/34, 2577/34, 2578/34, 2579/34, 2580/34.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej,

Najwyższy Trybunał Administracyjny w składzie: Przewodniczący Sędzia Dubieński i Sędziowie: Okulicz, Dr. Pomianowski, przy udziale protokólanta aplikanta Orłowskiej, w sprawie ze skarg firmy „Oesterreichische Credit Anstalt für Handel und Gewerbe A. G. w Wiedniu", na orzeczenie Ministerstwa Skarbu z dnia 3 grudnia 1933 r. L. D. V. 49705/2/33, w przedmiocie wymiaru podatku dochodowego na lata 1928 — 1932, po przeprowadzonej dnia 21 czerwca 1935 r. rozprawie, a to po wysłuchaniu sprawozdania sędziego sprawozdawcy, jakoteż wywodów zastępcy skarżącej adwokata Tadeusza Chromińskiego, —

uchyla zaskarżone orzeczenia z powodu wadliwego postępowania i zarządza zwrot opłat od skarg.

Powody.

Skarżąca posiada na obszarze Państwa Polskiego wierzytelności zahipotekowane, z których osiągnęła ustalony na zasadzie ksiąg handlowych dłużniczego przedsiębiorstwa krajowe-

go przychód z tytułu odsetek. Zaskarżonemi orzeczeniami ustalono jako dochód podatkowy pełny przychód miarodajny lat gospodarczych, pozostawiając bez uwzględnienia zarzuty odwołań, w których skarżąca żądała wyłączenia z podstawy wymiaru kosztów swoich, ponoszonych w formie odsetek biernych, wypłacanych przez skarżącą jej wierzycielom za dostarczenie jej kapitału, którym operuje i który był w danym wypadku źródłem jej dochodu. Pominięcie to uzasadnia pozwana władza tem, że skarżąca, nie złożywszy zeznań o dochodzie, popadła w myśl art. 50 ust. 5 ustawy o podatku dochodowym (poz. 411/25 Dz. Ust.) w zaoczność i utraciła prawo zwalczania materjalnych podstaw wymiaru.

Skarga zwalcza ten motyw orzeczenia, zarzucając, że skarżąca jest spółką akcyjną, zaczem dochód jej nawet w wypadku zaoczności winien być ustalony na podstawie bilansów i ksiąg, przy zastosowaniu przepisów art. 21 ustawy, przyczem musiałyby zostać uwzględnione uwidocznione w księgach i zamknięciach rachunkowych koszty osiągnięcia dochodu z kapitałów, lokowanych w Polsce i tu hipotecznie zabezpieczonych. Ponadto zarzuca skarga obrazę art. 19 ustawy, wywodząc, iż przepis ten w związku z art. 6 musi być rozumiany w ten sposób, że opodatkowaniu podlega dochód z kapitałów po potrąceniu kosztów jego osiągnięcia, przepis zaś art. 50 ust. 5 nie może prowadzić w swej konsekwencji do tego, by wbrew postanowieniom art. 6, 10, 13 i 21 ustawy, podstawą opodatkowania był przychód brutto, a nie dochód podatkowy w rozumieniu tych postanowień.

Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył, co następuje:

Pierwszego zarzutu skarg, mianowicie, że dochód skarżącej należało ustalić przy zastosowaniu przepisów art. 21 ustawy, nie mógł Najwyższy Trybunał Administracyjny uznać za uzasadniony. Przepis art. 21 z natury rzeczy może się odnosić tylko do tych osób prawnych, które podlegają w Polsce opodatkowaniu od swego całkowitego dochodu, albo przynajmniej których cały dochód uzyskany na terenie Państwa Polskiego, jest przedmiotem odrębnej księgowości i odrębnego bilansowania. Wynika to z treści art. 21, który za podstawę opodatkowania przyjmuje „zyski bilansowe, wykazane w zatwierdzonem zamknięciu rachunkowem". Zyski te zaś oczywiście tylko wtedy mogą być podstawą wymiaru podatku dochodowego, gdy odzwierciadlają dochód osoby prawnej, podlegający temu podatkowi z mocy przepisów art. 1 ustawy. W danym wypadku zyski bilansowe skarżącej nie podlegają opodatkowaniu w Polsce, skarżąca zaś bynajmniej nie twierdzi, by dla swych dochodów, podlegających opodatkowaniu w Polsce, sporządzała osobne zamknięcia rachunkowe na podstawie specjalnie dla danych interesów prowadzonej księgowości, a zatem i art. 21 nie może mieć zastosowania.

Za uzasadniony natomiast uznał Najwyższy Trybunał Administracyjny drugi zarzut skarg.

Do ustalenia pojęcia dochodu z kapitałów musi być poza kryterjami art. 19 ustawy zastosowana oczywiście także ogólna reguła art. 6 ustawy, wedle której za dochód uważa się sumę przychodów ze źródeł, wymienionych w art. 3 (a więc i z kapitałów, wymienionych w art. 3 p. 5) — po strąceniu kosztów osiągnięcia, zachowania i zabezpieczenia tych przychodów.

Jest oczywistem, że instytucja finansowa nie może osiągnąć dochodu z kapitałów własnych lub powierzonych jej przez klijentelę bez poniesienia wydatków, stanowiących jej koszty handlowe. Wprawdzie koszty te w znacznej mierze są kosztami ogólnemi, niezwiązanemi z każdym z elementów przychodu z osobna, lecz obciążającemi całość tych przychodów, niemniej jednak każda część dochodu jest temi kosztami stosunkowo obciążona i bez ich poniesienia nie mogłaby być osiągnięta.

Ustalenie zatem kosztów osiągnięcia, zachowania i zabezpieczenia przychodu jest przy wymiarze podatku dochodowego od dochodu z kapitału osiągniętego przez osobę prawną, będącą instytucją finansową, tak samo konieczną w myśl ustawy przesłanką wymiaru podatku, jak i ustalenie osiągniętego przychodu brutto.

Skoro zaś w wypadku zaoczności wymiar podatku musi być tak samo oparty na ustawowych przesłankach, jak i w razie wymiaru ze współudziałem płatnika, ustalenie tych kosztów przy ustalaniu dochodu podatkowego płatnika, mającego niespornie charakter instytucji finansowej, musi nastąpić w razie niezłożenia przez takiego płatnika zeznania z urzędu i musi być suma tych kosztów uwzględniona przez potrącenie ich z przychodu brutto, również z urzędu ustalonego. Przyjęcie przychodu brutto za dochód podatkowy tak samo byłoby sprzeczne z ustawą, jak przyjęcie za dochód przychodu brutto, osiągniętego z przedsiębiorstwa przemysłowego lub handlowego, zajęcia zawodowego, gospodarstwa rolnego lub nieruchomości miejskiej. Gdy we wszystkich tych wypadkach także w razie zachodzącej zaoczności władza ustala, czy to indywidualnie dla danego płatnika, czy drogą zastosowania pewnych przeciętnych norm, potrącalne w myśl art. 6 koszty, jest obowiązkiem władzy w analogiczny sposób ustalić potrącalne koszty osiągnięcia przez przedsiębiorstwo bankowe, względnie analogiczną instytucją kredytową dochodu z kapitałów.

W świetle powyższych wywodów ustalenie dochodu, podlegającego opodatkowaniu, w wysokości przychodu brutto musi być uznane za sprzeczne z aktami i z tego powodu Najwyższy Trybunał Administracyjny uchylił zaskarżone orzeczenie w myśl art. 84 p. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 27 października 1932 r. poz. 806 Dz. Ust. i zarządził stosow-

nie do art. 95 ust. 1 cytowanego rozporządzenia zwrot opłat.

Warszawa, dnia 26 października 1935 r.

Podpisy:

(—) Dubieński, (—) Okulicz,
(—) Dr. Pomianowski.

— — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 36415/2/35

Warszawa, dnia 22 listopada 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym
i Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy)
do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

760.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 listopada 1935 r.

L. D. V. 37043/1/35

w sprawie egzekucji składek ogniowych Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Nawiązując do okólnika z dnia 28 sierpnia b. r. L. D. V. 27584/1/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 25, poz. 573) w sprawie likwidacji kosztów egzekucyjnych, wynikłych na skutek wdrożenia egzekucji składek ogniowych Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych, objętych generalnemi ulgami — Ministerstwo Skarbu zarządza, aby urzędy skarbowe po zlikwidowaniu tych kosztów w trybie, wskazanym w ust. 3 powołanego okólnika, przeniosły odnośne tytuły wykonawcze do grupy III akt egzekucyjnych, powołując się na przepis § 48 instrukcji egzekucyjnej w brzmieniu, nadanem zarządzeniem Ministra Skarbu z dnia 22 lutego 1935 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 8, poz. 153).

Równocześnie zaznacza się, że w razie nieuiszczenia przez ubezpieczonych bieżących składek w latach 1935 — 1937 Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych ponownie przekaże do egzekucji razem ze składkami bieżącemi resztę składek, zaległych z lat ubiegłych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

761.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 listopada 1935 r.

L. D. IV. 33299/3/35

w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko - niemieckiego.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Nawiązując do okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 32501/3/35 z dnia 18 listopada 1935 roku o specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko - niemieckiego (Monitor Polski Nr. 264, poz. 326 oraz Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 32, poz. 721), Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

1) Przy odprawie celnej przywozowej i wywozowej wydawnictw perjodycznych polskich i niemieckich (dzienników, tygodników i miesięczników), przesyłanych w pojedyńczych egzemplarzach wprost pod adresem odbiorców (prenumeratorów), nie należy wymagać świadectw rozrachunkowych. Jeżeli jednak wydawnictwa te są przewożone przez granicę celną (np. przez pracowników firm wydawniczych) w w większej ilości egzemplarzy, względnie są przesyłane w większych ilościach egzemplarzy do księgarń i t. p. firm zajmujących się dalszą rozsprzedażą wydawnictw, to w tych przypadkach wydawnictwa mogą być odprawione tylko po przedstawieniu świadectw rozrachunkowych.

2) Naczelnicy Urzędów Celnych są upoważnieni do zezwalania na odprawę celną bez świadectw rozrachunkowych drobnych ilości towarów, przesyłanych w przesyłkach pocztowych a nie przedstawiających żadnej wartości wzgl. wartość nie większą od 3 zł, jeżeli towary te nie korzystają ze zwolnień, przewidzianych w §§ 48 ust. 11a i 56 ust. 8a przepisów wykonawczych do prawa celnego, w brzmieniu obecnie obowiązującem. Przy określaniu wartości należy kierować się wartością podaną w dokumentach pocztowych i celnych; gdyby dokumentów tych nie było, wartość określa urząd celny według swego uznania. Ulgi tej nie należy stosować w tych przypadkach, gdy pod adresem jednej i tej samej osoby lub firmy nadchodzą zbyt często drobne przesyłki, co wskazywałoby na chęć uchylenia się od rozrachunku.

3) Nie należy również wymagać świadectw rozrachunkowych przy przywozie z Rzeszy Niemieckiej do polskiego obszaru celnego i wywozie z polskiego obszaru celnego do Rzeszy Niemieckiej towarów, objętych poz. 845 p. 1 lit. c i d taryfy celnej przywozowej.

Zarządzenie niniejsze obowiązuje aż do odwołania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

762.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 listopada 1935 r.

L. D. IV. 33512/3/35

w sprawie specjalnej kontroli przesyłek pocztowych w obrocie towarowym polsko - niemieckim.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu przesyła do wiadomości wyciąg z okólnika Ministerstwa Poczt i Telegrafów P. Z. 320 o specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko - niemieckiego, który to okólnik ogłoszony został w numerze 26 Dziennika Urzędowego Min. Poczt i Telegrafów.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

Załącznik do okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 27 listopada 1935 r. L. D. IV. 33512/3/35.

WYCIĄG

z okólnika Ministerstwa Poczt i Telegrafów
P. Z. 320
w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko - niemieckiego.

z § 1. Począwszy od dnia 20 listopada 1935 r. obrót towarami, pochodzącemi z polskiego obszaru celnego i towarami, pochodzącemi z Rzeszy Niemieckiej, i między polskim obszarem celnym, a Rzeszą Niemiecką podlega specjalnej kontroli, polegającej na tem, że wszystkie przesyłki pocztowe, nadchodzące z Rzeszy Niemieckiej oraz wysyłane do Rzeszy Niemieckiej, winny być zaopatrywane przez stronę w świadectwa rozrachunkowe (wzory Nr. 1 i Nr. 2).

§ 3. Towary, przywożone z Rzeszy Niemieckiej, podlegają odprawie celnej we właściwych urzędach pocztowo - celnych (według miejsc przeznaczenia) na ogólnych zasadach.

Po stwierdzeniu przez urząd celny, że przesyłka podlega specjalnej kontroli, urząd pocztowo - celny zawiadamia adresata o potrzebie przedstawienia świadectwa rozrachunkowego w sposób przyjęty dla pozwoleń przywozu.

Świadectwo rozrachunkowe winien przedstawić adresat urzędowi pocztowo - celnemu w ciągu 28 dni, licząc od daty wezwania. Po upływie tego okresu czasu przesyłki należy traktować, jako niedoręczalne.

Gdy świadectwo zostanie przedłożone przez adresata i odprawa celna dokonana, wypełnienie odcinka kontrolnego (świadectwa) i wysłanie jego do Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego w Warszawie należy do podurzędu celnego.

§ 4. Przesyłki pocztowe do Rzeszy Niemieckiej, podlegające cłu wywozowemu lub ograniczeniom wywozowym albo korzystające ze zwrotu ceł, powinny być uprzednio odprawione w podurzędach celnych w siedzibie urzędów pocztowo - celnych.

Przesyłki wolne od cła i ograniczeń wywozowych mogą być nadane w każdym urzędzie pocztowym — zarówno w pocztowo - celnym, jak i znajdującym się poza siedzibą urzędu pocztowo - celnego. Przesyłki, nadawane w urzędach pocztowo - celnych, podlegają odprawie w tych urzędach, zaś nadawane w urzędach pocztowych znajdujących się poza siedzibą urzędów pocztowo - celnych — w podurzędach celnych czynnych przy wałściwych urzędach wymiany.

§ 5. Bez względu na to, gdzie przesyłka zostanie nadaną, wywóz przesyłki potwierdza urząd wymiany na druku Nr. 75 „Potwierdzenie wysłania zagranicę".

§ 6. Jeżeli przesyłka odprawia się w urzędzie pocztowo-celnym, podurząd celny po dokonaniu odprawy celnej zatrzymuje świadectwo rozrachunkowe u siebie, po otrzymaniu zaś z urzędu wymiany (za pośrednictwem urzędu pocztowo - celnego) potwierdzenia wysłania zagranicę wysyła jeden odcinek kontrolny świadectwa rozrachunkowego do Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego w Warszawie, drugi zaś doręcza zgłaszającemu się eksporterowi.

§ 7. Gdy przesyłka została nadana w urzędzie pocztowym znajdującym się poza siedzibą urzędu pocztowo - celnego, podurząd celny w siedzibie urzędu wymiany, po dokonaniu odprawy celnej i otrzymaniu potwierdzenia wysłania zagranicę, wysyła jeden odcinek kontrolny do wymienionej w § 6 instytucji, drugi zaś odcinek, przeznaczony dla eksportera doręcza urzędowi wymiany z dokładnym adresem eksportera, który przesyła go listem zwykłym eksporterowi za zwrotem opłaty. Na liście umieszcza się napis „opłatę uiści adresat".

§ 8. Przy przyjmowaniu przesyłek pocztowych, wysyłanych do Rrzeszy Niemieckiej, nadawcze urzędy pocztowe, znajdujące się poza siedzibą urzędów pocztowo-celnych, są obowiązane żądać od nadawców dołączenia do dokumentów przewozowych świadectwa rozrachunkowego.

§ 9. Eksporter nadający przesyłki do Rzeszy Niemieckiej z towarami podlegającemi specjalnej kontroli umieszcza w sposób widoczny na stronie adresowej przesyłki napis **„Obrót towarowy polsko - niemiecki"**.

763.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 listopada 1935 r.

L. D. IV. 33510/3/35

w sprawie stosowania zniżek konwencyjnych do pozycyj 211, 216 i 221 taryfy celnej przywozowej, przewidzianych w umowach handlowych z Anglją, Norwegją, Danją i Holandją.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Niektóre umowy handlowe przewidują między innemi zniżki konwencyjne dla tłuszczów i olejów — pochodzenia roślinnego z poz. 211 taryfy celnej przywozowej oraz pochodzenia zwierzęcego z poz. 216 i 221 taryfy. Do takich umów należą:

1) umowa handlowa polsko - angielska z dnia 27 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59 z 1935 r. poz. 380, tekst ogłoszony również w Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 23 z 1935 r., poz. 520), przewidująca zniżkę do poz. 211;

2) protokół taryfowy polsko - norweski z dnia 8 stycznia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 74 z 1935 r., poz. 463, tekst ogłoszony również w Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 29 z 1935 r. poz. 639), przewidujący zniżkę do poz. 216;

3) protokół handlowy polsko - duński z dnia 10 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 70 z 1934 r. poz. 673), przewidujący zniżkę do poz. 221;

4) układ taryfowy polsko - holenderski z dnia 11 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 79, z 1935 r. poz. 489, tekst ogłoszony również w Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 31 z 1935 r. poz. 693), przewidujący zniżkę do poz. 221.

Ponieważ rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 13 lipca 1935 r. o zmianie taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 61, z 1935 r. poz. 390, tekst ogłoszony również w Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 23 z 1935 r. poz. 522) brzmienie wymienionych pozycyj zostało zmienione, przewidziane dla tych pozycyj zniżki konwencyjne podlegają dostosowaniu do nomenklatury zmienionej.

Wobec powyższego wyjaśnia się, co następuje:

I. Zniżkę angielską (uprzednio, do czasu ratyfikacji, stosowaną tymczasowo na podstawie okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 7560/3/35 z dnia 7 marca 1935 r. — Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 7, poz. 137 —), należy stosować według brzmienia następującego — „poz. 211 z p. 1 Tłuszcz z rdzenia palmowego — nie z ziarn—sprowadzany do celów przemysłowych, za pozwoleniem Ministra Skarbu, na podstawie próbek złożonych w Urzędach Celnych: Warszawa, Gdynia i na terytorjum W. M. Gdańska: Leegethor i Weichselbahnhof — 1,50 zł od 100 kg dla kontyngentu rocznego 2.000 q".

II. Zniżkę duńską (uprzednio, do czasu ratyfikacji, stosowaną tymczasowo na podstawie okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 3566/3/34 z dnia 31 stycznia 1934 r.), należy stosować według brzmienia następującego — „z poz. 221 Tłuszcze, oleje, — również uwodornione, o zawartości wolnych kwasów tłuszczowych powyżej 45%, oraz kwasy tłuszczowe, również uwodornione, wszystko oprócz osobno wymienionych: p. 1 kwasy tłuszczowe roślinne oprócz uwodornionych — 10 zł od 100 kg".

Przed zmianą taryfy celnej przez rozporządzenie z dnia 13 lipca 1935 r., powyższa stawka konwencyjna również odnosiła się tylko do kwasów tłuszczowych roślinnych nieuwodornionych (niezestalonych), albowiem tylko takie podpadały pod dawniejszą nomenklaturę poz. 221.

III. Zniżkę norweską (uprzednio, do czasu ratyfikacji, stosowaną tymczasowo na podstawie okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 5184/3/35 z dnia 16 lutego 1935 r.—Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 5, poz. 101 —), należy stosować według brzmienia następującego — „poz. 216 z p. 2 Tran dla celów leczniczych, sprowadzany przez porty polskiego obszaru celnego za pozwoleniem Ministra Skarbu — 55 zł od 100 kg".

IV. Zniżkę holenderską (uprzednio, do czasu ratyfikacji, stosowaną tymczasowo na podstawie okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 33804/2/33 z dnia 15 grudnia 1933 r.), należy stosować według brzmienia następującego — „z poz. 221 z p. 2 oleina — 47 zł od 100 kg".

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

764.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 listopada 1935 r.

L. D. IV. 31751/3/35

o odprawie celnej przesyłek, nadchodzących pod adresem osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych.

Do

Dyrekcyj Ceł: w Mysłowicach, Warszawie, Gdańsku oraz Urzędów Celnych: w Warszawie, Katowicach, Dworzec Główny (Hauptbahnhof) w Gdańsku, w Łagiewnikach-Wschód, Łagiewnikach-Zachód, Szarleju-Wschód i Rudzie-Południe.

W związku z odprawą celną przesyłek, nadchodzących pod adresem szefów i członków dyplomatycznych przedstawicielstw państw obcych oraz zagranicznych misyj specjalnych, a zwalnianych od cła na podstawie § 4-b i 7 Instrukcji z dnia 31 stycznia 1935 r. w sprawie po-

stępowania przy odprawach celnych przedmiotów przeznaczonych dla osób korzystających z prawa eksterytorjalności etc. etc. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 6, poz. 113 z 1935 r.) Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych zarządza co następuje:

do § 7 Instrukcji:

Zaświadczenia (certyfikaty), uprawniające do zwolnienia od cła, powinny wskazywać jako odbiorcę, jedną z osób, wymienionych w § 4 i § 5 Instrukcji, a nie przedstawicielstwo lub misję. Jeżeli w zaświadczeniu wymieniono konsula jako odbiorcę, to powinno być w zaświadczeniu zaznaczone, że konsul jest jednocześnie członkiem personelu dyplomatycznego przedstawicielstwa lub misji. Pozatem w zaświadczeniach powinna być dokładnie wymieniona ilość i jakość (rodzaj) towaru, który ma być zwolniony od cła. Wszelkie poprawki w zaświadczeniach powinny być uskutecznione przez przekreślenie pierwotnego tekstu i wypisanie nowego, a ponadto powinny być omówione i zaopatrzone podpisem osoby wystawiającej zaświadczenie oraz pieczęcią przedstawicielstwa lub misji albo misji specjalnej.

Zaświadczenia nieodpowiadające powyższym warunkom oraz zaświadczenia noszące na sobie ślady wycierania i wymazywania, względnie zawierające nieomówione poprawki, są nieważne i powinny być zwrócone zainteresowanym osobom z wyjaśnieniem powodów zwrotu.

Do § 13 Instrukcji:

Odprawa celna przesyłek, zwalnianych od cła na podstawie zaświadczeń, może być dokonana w obecności adresata lub osoby przez niego wyznaczonej spośród personelu przedstawicielstwa lub misji. Pośrednictwo przy odprawie tych przesyłek agentów celnych, agencyj publicznych przedsiębiorstw przewozowych względnie innych osób, jest niedopuszczalne. Upoważnienie w zaświadczeniu agenta celnego lub innej osoby, nienależącej do personelu przedstawicielstwa lub misji, do odbioru przesyłki, powoduje nieważność certyfikatu.

Wszelkie poprzednie okólniki, wydane w tej sprawie, uchyla się.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

765.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 listopada 1935 r.

L. D. V. 30641/1/35

w sprawie nieprawidłowego przeprowadzania odpisów z tytułu niepłatnej części podatku majątkowego.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Przy sposobności kontroli urzędów skarbowych na terenie jednej z izb skarbowych Izba Kontroli stwierdziła nieprawidłowe przeprowadzanie przez urzędy skarbowe odpisów niepłatnej części podatku majątkowego w związku z bonifikatami, przyznanemi na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 319).

Na czem polega ta nieprawidłowość ilustrują dokładnie podane niżej przykłady:

1) płatnikowi wymierzony został podatek majątkowy w wysokości 1.869,17 zł. Na poczet wymiaru płatnik uiścił do dnia 31 marca 1933 r. ogółem gotówką 1.451,10 zł, a w tem dnia 10 września 1932 r. kwotę 781,50 zł; od wpłaty tej, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 15 marca 1932 r., przyznana została bonifikata w wysokości 75% wpłaconej sumy, t. j. w kwocie 586,13 zł. W okresie 1932/33 umorzono i odpisano płatnikowi tytułem niepłatnej części podatku — 1.001,96 zł.

Urząd Skarbowy wyprowadził na koncie płatnika nadpłatę w wysokości 1.170,02 zł, a to w ten sposób, że od sumy przypisu podatku 1.869,17 zł odjęto uiszczenia — 1.451,10 zł i odpisy — 1.588,09 zł (bonifikata 586,13 zł + podatek niepłatny — 1.001,96 zł), czyli że płatnik zlikwidował swoje zobowiązanie wobec Skarbu w wysokości 867,21 zł (podatek wymierzony 1.869,17 zł mniej podatek niepłatny 1.001,96 zł) gotówkowem uiszczeniem tylko kwoty 281,08 zł (uiszczenia 1.451,10 zł mniej nadpłata 1.170,02 zł);

2) Płatnikowi wymierzony został podatek majątkowy w kwocie 996,40 zł. Na poczet wymiaru płatnik uiścił ogółem 617,20 zł, w czem dnia 28 czerwca 1932 r. kwotę 379,20 zł. Od wpłaty tej przyznana została bonifikata w wysokości 100% wpłaconej sumy, t. j. 379,20 zł. Na dzień przeto 1 kwietnia 1933 r. stan konta podatku przedstawiał się następująco: przypis — 996,40 zł, uiszczenia 617,20 zł, odpisy 379,20 zł, czyli że konto zostało uregulowane.

W okresie 1933/34 tytułem niepłatnej części podatku umorzono i odpisano 450,64 zł, którą to kwotę, wobec braku zaległości początkowej, wyprowadzono jako nadpłatę, przeniesioną z końcem okresu do pamiętnika nadpłat.

Z przedstawionego wyżej stanu konta wynika, że płatnik zlikwidował swoje zobowiązanie wobec Skarbu w wysokości 545,76 zł (podatek wymierzony 996,40 zł mniej część niepłatna 450,64 zł) gotówkowem uiszczeniem tylko kwoty 166,56 zł (uiszczenia 617,20 zł mniej nadpłata 450,66 zł).

Powyższy stan rzeczy pozostaje w związku z uwzględnieniem przez urzędy skarbowe przy ostatecznym rozrachunku z płatnikami przyznanych uprzednio bonifikat — w całości, aczkolwiek wymiar podatku majątkowego uległ w międzyczasie wskutek odpisania niepłatnej części podatku znacznemu obniżeniu.

Ponieważ przy tego rodzaju wyprowadzaniu nadpłat w podatku majątkowym — płatnicy osiągają nieprzewidziane i nieuzasadnione korzyści, a Skarb Państwa traci, Ministerstwo Skarbu poleca poddać rewizji wyprowadzone nadpłaty w podatku majątkowym na kontach tych płatników, którym przyznano bonifikaty na podstawie powołanego na wstępie rozporządzenia, i skorygować przeprowadzone obliczenia nadpłat w myśl podanych poniżej zasad:

1) W pierwszym przykładzie prawidłowe obliczenie bonifikaty oraz wyprowadzenie nadpłaty na koncie płatnika winno być uskutecznione następująco:

Ponieważ przypis podatku majątkowego wynosił 1.869,17 zł, odpisano zaś tytułem niepłatnej części 1.001,96 zł, przeto zobowiązanie płatnika wobec Skarbu Państwa wyrażało się ostatecznie kwotą 867,21 zł (1.869,17 — 1.001,96).

Płatnik wpłacił ogółem gotówką 1.451,10 zł, w tem 10/IX.32 r. kwotę 781,50 zł, z czego wynika, że do czasu wpłaty, od której została przyznana bonifikata w wysokości 75%, płatnik uiścił gotówką na poczet podatku majątkowego: 1.451,10 zł — 781,50 zł = 669,60 zł. Na dzień zatem 10 IX.32 r., po uwzględnieniu późniejszego odpisu z tytułu niepłatnej części podatku majątkowego, płatnik miał do uiszczenia tylko: 867,21 zł — 669,60 zł = 197,61 zł, która to suma winna być pokryta częściowo gotówką, reszta zaś ulec bonifikacie.

Jak wynika z przykładu bonifikata wynosiła dla płatnika 75%, przez podzielenie zatem kwoty 197,61 zł przez 1,75, otrzymamy, że wpłata gotówkowa winna wynosić 112,92 zł, bonifikata zaś 75% tej kwoty = 84,69 zł. Ponieważ w swoim czasie odpisano płatnikowi z tytułu bonifikaty 586,13 zł, należało zaś odpisać tylko 84,69 zł, przeto odpis z tytułu niepłatnej części należało zmniejszyć o kwotę 501,44 zł (586,13 zł — 84,69 zł), t. j. wyprowadzić go w kwocie tylko 500,52 zł (1.001,96 zł — 501,44 zł). Wówczas nadpłata na koncie płatnika wyniesie tylko 668,58 zł (1.869,17 zł mniej uiszczenia 1.451,10 zł, mniej dokonany odpis z tytułu bonifikaty 586,13 zł mniej odpis z tytułu niepłatnej części 500,52 zł), a nie 1.170,02, jak wyprowadził urząd skarbowy.

Ten sam rezultat otrzymamy w inny sposób: zważywszy, że płatnik w dniu 10.IX.1932 r. wpłacił 781,50 zł, miał zaś, jak z powyższego obliczenia wynika, wpłacić gotówką jedynie 112,92 zł, przeto nadpłata w omawianym przykładzie wynosi: 781,50 zł — 112,92 zł = 668,58 zł;

2) przypis podatku majątkowego wynosił 996,40 zł, odpisano tytułem niepłatnej części 450,64 zł, zobowiązanie zatem płatnika wobec Skarbu Państwa wyrażało się kwotą 545,76 zł (996,40 — 450,64).

Płatnik wpłacił ogółem gotówką 617,20 zł, w tem 28/VI. 1932 r. kwotę 379,20 zł, z czego wynika, że do czasu wpłaty, od której została przyznana bonifikata w wysokości 100%, płatnik uiścił gotówką na poczet podatku: 617,20 — 379,20 zł = 238 zł. Na dzień zatem 28/VI. 1932 r. płatnik miał do uiszczenia tylko: 545,76 zł — 238 zł = 307,76 zł.

Płatnikowi przysługiwała bonifikata w wysokości 100%, przeto wpłata gotówkowa winna wynosić 307,76 zł : 2 = 153,88 zł, bonifikacie zaś podlegało 100% wpłaty, czyli również 153,88 zł. Ponieważ z tytułu bonifikaty odpisano płatnikowi 379,20, należało zaś odpisać tylko 153,88 zł, przeto odpis z tytułu niepłatnej części należało obniżyć o kwotę 225,32 zł (379,20 zł — 153,88 zł), t. j. wyprowadzić go w kwocie tylko 225,32 zł (450,64 zł — 225,32 zł), a wówczas nadpłata na koncie płatnika wyniesie tylko **225,32 zł** (996,40 mniej uiszczenia 617,20 zł, mniej dokonany odpis z tytułu bonifikaty 379,20 zł, mniej odpis z tytułu niepłatnej części 225,32 zł), a nie 450,32 zł, jak wyprowadzono.

Ten sam rezultat otrzymamy w inny sposób: zważywszy, że płatnik w dniu 28.VI.1932 r. wpłacił 379,20 zł, miał zaś do uiszczenia gotówką 153,88 zł, nadpłata zatem wynosiła 379,20 zł — 153,88 zł = 225,32 zł.

Skorygowaniu w myśl powyższych zasad podlegają jedynie nadpłaty, figurujące jeszcze w księgach, a więc te, które nie zostały płatnikom zwrócone w gotówce lub też zarachowane na pokrycie innych należności podatkowych i które zatem mogą być sprostowane bez żądania od płatników jakichkolwiek zwrotów lub uiszczeń z tytułu nieprawidłowego wyprowadzenia nadpłat. O sprostowaniu nadpłaty należy powiadomić płatnika, jeżeli był on w swoim czasie zawiadomiony o wysokości wyprowadzonej na jego koncie nadpłaty.

W stosunku do nadpłat już skonsumowanych w całości sprostowania nie należy przeprowadzać, gdyż te należności, jakieby powstały na kontach płatników w wyniku takiego sprostowania, Ministerstwo Skarbu umarza na podstawie art. 1 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 50 z 1935 r., poz. 336).

Za Ministra Skarbu:
(—) *W. Staniszewski,*
Podsekretarz Stanu.

766.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 listopada 1935 r.

L. D. V. 38674/4/35

w sprawie ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1936.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Celem jednolitego wykonania okólnika z dnia 21 listopada 1935 r. L. D. V. 31634/4/35 w sprawie ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1936, Ministerstwo Skarbu zarządza:

1) Zakreślony w części II okólnika termin wydawania i doręczania postanowień na podania o indywidualne ulgi przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1936 winien być bezwzględnie dotrzymywany w każdym poszczególnym wypadku. W tym celu należy tak zorganizować pracę w Izbie Skarbowej (Urzędzie Skarbowym), aby podania o ulgi mogły być załatwiane stopniowo, w miarę ich wpływu. Pod żadnym pozorem nie należy dopuszczać do nagromadzenia się podań, może to bowiem być powodem późniejszego masowego, a przez to powierzchownego (zarówno przychylnego, jak i odmownego) załatwiania podań, bądź też spowodować niedoręczenie płatnikom postanowień w zakreślonych terminach.

2) Wydanie postanowienia na podanie o ulgi winno nastąpić po uprzedniem zbadaniu wszelkich okoliczności, przemawiających za lub przeciw uwzględnieniu prośby. W szczególności powinny być wzięte pod uwagę warunki egzystencji przedsiębiorstwa, wysokość osiąganych obrotów oraz wysokość ciążących na przedsiębiorstwie zaległości podatkowych. Nadto wydanie postanowienia powinno być w zasadzie poprzedzone lustracją przedsiębiorstwa, ubiegającego się o ulgę, o ile charakter i rozmiar przedsiębiorstwa nie jest znany Urzędowi Skarbowemu.

Wynik dochodzeń, ujęty w pisemną formę, winien znajdować się przy każdem postanowieniu na podanie o ulgę.

3) Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) winne w okresie do końca lutego 1936 r. przeprowadzić w każdym z podległych Urzędów Skarbowych conajmniej jedną specjalną inspekcję, mającą na celu zbadanie stanu i wyniku prac przy załatwianiu podań o ulgi, a w szczególności:

a) czy podania o ulgi są załatwiane przez Urząd Skarbowy w miarę ich wpływu, a postanowienia wydawane i doręczane w zakreślonych terminach,

b) czy nie zachodzą wypadki powierzchownego (i to zarówno odmownego, jak i przychylnego) załatwiania podań,

c) czy jest przestrzegana zasada równomierności w przyznawaniu ulg przez poszczególne Urzędy Skarbowe.

W stosunku do winnych niewykonania zarządzeń, wynikających z p. p. 1 i 2 niniejszego okólnika, w szczególności zaś w stosunku do winnych nieterminowego i powierzchownego załatwiania podań o ulgi należy wyciągać w każdym wypadku konsekwencje służbowe, aż do odpowiedzialności dyscyplinarnej włącznie.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu wyjaśnia:

1) Przedsiębiorstwom wymienionym w części II p. 1 oraz p. 2 lit. a okólnika, mogą być przyznawane tylko następujące ulgi: a) świadectwo kat. 3-ej przedsiębiorstw handlowych zamiast ustawowo przewidzianego kat. 2-ej, b) świadectwo kat. 4-ej zamiast 3-ej i c) świadectwo półroczne kat. 4-ej zamiast całorocznego kat. 4-ej. W wypadkach, gdy płatnik zgłasza w podaniu prośbę o ulgę dalej idącą (np. wnosi o prowadzenie przedsiębiorstwa handlu towarowego na podstawie świadectwa kat. 4-ej zamiast ustawowo przewidzianego kat. 2-ej), należy podanie załatwić w granicach udzielonych upoważnień z cz. II okólnika, nie przedstawiając tego rodzaju próśb do decyzji władz wyższych instancyj. Wyjątek stanowią nowopowstałe (uruchomione w latach 1935 i 1936) przedsiębiorstwa gastronomiczne, wymienione w cz. II lit. A rozdział VII kategorja druga taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, którym Izby Skarbowe (Urząd Wojewódzki Śląski) może przyznać ulgę w postaci świadectwa kat. 4-ej przedsiębiorstw handlowych, zamiast ustawowo przewidzianej kat. 2-ej przy obrocie do 5.000 złotych.

2) W związku z ciążącym na Urzędach Skarbowych obowiązkiem zawiadamiania płatników o złożeniu podania o ulgi z cz. II okólnika po upływie zakreślonego terminu, odpada wynikający z instrukcji podatkowej (§ 283 względnie 286) obowiązek przedkładania złożonych po terminie podań do rozstrzygnięcia władzom skarbowym wyższych instancyj.

Dyrektor Departamentu:

(—) *W. Koszko.*

767.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 listopada 1935 r.

L. D. VI. 7590/3/35

w sprawie opodatkowania ubytków cukru.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz do Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Wobec podniesionych wątpliwości co do opodatkowania magazynowych ubytków cukru, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Stosownie do postanowień § 70 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 kwietnia 1928 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r. o opodatkowaniu cukru (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 564) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 237), określenie ubytku bądź nadwyżki cukru znajdującego się w magazynie następuje w drodze przepisowego ustalenia przeciętnej wagi jednego opakowania.

W myśl postanowień ust. 2 § 71 tegoż rozporządzenia podatek pobiera się od tej ilości ubytku cukru przechowywanego w magazynie, która przekracza 0,3% cukru, jaki powinien się znajdować w poszczególnych opakowaniach lub naczyniach; w przypadku braku całego opakowania lub naczynia — opodatkowaniu podlega cukier wedle tej ilości jaka powinna była znajdować się w brakującem opakowaniu lub naczyniu.

Ubytki cukru, nieprzekraczające 0,3% wagi cukru w poszczególnych opakowaniach, mogą być w przepisowy sposób uzupełnione z posiadanych przez przedsiębiorstwo zapasów cukru bez opłaty podatku.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Zaremba.*

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat

w sprawie międzynarodowego porozumienia celem ułatwień dotyczących regulowania tryptyków niezałatwionych lub zagubionych.

W uzupełnieniu komunikatów o przystąpieniu zarządu ceł Rzeczypospolitej Polskiej i niektórych innych państw do międzynarodowego porozumienia w sprawie ułatwień dotyczących regulowania tryptyków niezałatwionych lub zagubionych, ogłoszonych w Nr. 167 z dnia 24 lipca 1933 r. oraz w Nr. 21 „Monitora Polskiego" z dnia 26 stycznia 1934 r., Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że

w wykonaniu postanowień punktu III wymienionego porozumienia poniżej wyszczególnione państwa uznały swe podpisy, złożone na akcie porozumienia, za ostateczne w datach następujących:

Rumunja — dnia 19 czerwca 1935 r.

Związek Socjalistycznych Republik Rad (Z. S. R. R.) — dnia 6 września 1935 r.